

Halászi Aladár

PONTKÉNT A MINDENSÉGBEN

Halászi Aladár

Pontként a mindenségben

Versek, aforizmák

Tiszaújváros
2018

A könyv kiadását támogatta
a Tiszaújvárosi Mecénás Közalapítvány

Kiadta a
Kazinczy Ferenc Társaság

Felelős kiadó:
Fehér József

ISBN

Szövegszerkesztés, nyomdai előkészítés:
Kazinczy Ferenc Társaság

Nyomdai munkák:

Előszó

Láttam Földünkről egy fényképet a Szaturnusz gyűrűje közeléből fölvéve. Alig volt nagyobb egy gombostű fejénél, pedig csak két bolygó – a Mars és a Jupiter – pályája van köztünk. Aztán az égitestek méreteit vetették össze a csillagászok a kapott oldalakon: a Nap és a bolygók, majd a napnál jóval nagyobb csillagokkal a mi csillagunkat, amely mellettük ugyanúgy eltörpült, mint mi az Univerzumban. És az emberiség, aki már képes volna kiirtani az életet a bolygónkon, de a pusztulását nem tudná megakadályozni? Aztán az egyes ember? Egy pont ebben a mindenségben. Önteltebb perceimben porszemnek képzelem magam, amelynek már kiterjedése van, súlya is...

Maradok pontnak, amelynek csak koordinátái lehetnek. Onnan körülnézve ráláthatok a világra. Amit észlelek, megérzek belőle, szöveggé, verssé próbálom formálni. Amelyeket hasonló nézőpontokból figyelve írtam, ciklusokká álltak össze. Ilyenek a Vereckétől *Vereckéig*, *Kövek közt*, *Nagy elődök*, *Szelíd szerelem*, *Haikuk*, *Aforizmák*. Alaphangulatuk többféle, bár sok helyütt borongós. Hogy miért? Nem azért, mert átérezzük kicsinységünket bolygónkkal együtt, hanem azért, mert nagyobbnak akarunk látszani embertársainknál, és azt a képzelt különbséget pénzre, hatalomra, tekintélyre szeretnénk váltani, így beleütközünk mások hasonló törekvéseibe. Nem lehet más fejleménye az eseteknek, mint a torzsalkodás. Békésebb természetű lévén, ebben a keresztútban ritkán kerít hatalmába nyugalmas, jó érzés, amelyben elandalodhatnak a múlton, tervezhetnék biztató jövőképet. Valószínű, hogy már korom sem engedi, nemcsak a mai korunk.

A haikuk, aforizmák végkicsengései is betöltik a természet és társadalmunk dimenzióit. Földünk, társadalmunk, közös és egyéni létünk törekénysége, egyensúlyának ingása, gyenge voltunk tehát a pesszimizmus alapja a versekben. Ugyanakkor fölcsillan egy-egy fény, bennük az erények, amelyek olykor bizakodóvá tesznek, hogy javunkra is változhat világunk, ha közösen teszünk érte. Így egyensúlyozódik a kötet hangulata, így kerek a világunk is, benne mi egy-egy pont önmagunk és mások által meghatározott koordinátákkal, hogy mindnyájan tudjuk helyünket ebben a végtelen világban.

Közös elmélkedésre, ha tetszik, gyönyörködésre hívom a kedves Olvasót nagy-nagy szeretettel:

a Szerző

Csillagok árnyékában

Vereckétől Vereckéig
Kövek közt
Nagy elődök
Szelíd szerelem

VERECKÉTŐL VERECKÉIG

Szülfőfalum

Szabolcs! Emlékezésre hív a neved.
Erőt remélek, fényt a messzi múltban.
Igaz legenda szőtte történelmed,
Rajta merengek fájón, visszahulltan.

A szívem dobbanása mintha mérné
A várépítők döngölő ütését,
A nagy királyt, ahogy jó Istent kérné,
Sikerrel áldja országát, gyűlését.

Kardok, kaszák nyelétől kérges kézzel
Megtartottuk falunk munkával, ésszel.
Most csak a fény felé vehetjük utunk,

Jövőnkbe, mint ezer éve, reménnyel,
Mit nem hagy el sosem nemes erénnyel
Csillagragyogású, dicső, nagy múltunk.

Visszaidéznék

Száz októbere annak, hogy születél...
Fiad már vénen ünnepli a napját,
Ki rég elveszítette anyját, apját...
Most is fáj árvaságom, hisz' elmentél.

Simítsd le gyérülő hajú fejemről
Ezernyi gondomat, mint hajdan tetted,
Míg rájuk a megoldást meg nem lelted...
Minden baj menekült fáradt kezedtől.

Mintha magamra gondolnék, nem is Rád,
Gyermek szeretnék lenni, csak egyszer még,
Hogy lássam arcod, halljam hangod, mint rég;

Gyümölcsként ringni, mit megtart életed.
Én is csak bűvös száz év felé megyek,
Vigyázva, hogy mindig a fiad legyek.

Ide születünk

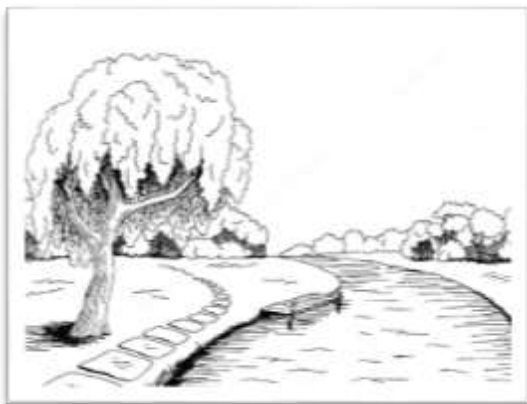
E sík vidék harcoknak helye volt,
Ágyút, lovat nem fogta vissza hegy,
Csak tél sara, fagya ragadta meg.
Kaján mosollyal nézett le a hold.

Mégis magasra száll a lélek itt,
Vágyak terhét röpíti messzire,
Legszebb álmát nem hagyja senkire
Követve más vidékek fényeit.

A sár volna szép, nem a zöld levél?
Nem a mézillatú barackvirág?
Nem is a Tisza-parti barkaág?

Mi adja itt a léleknek hevét;
„e helyt maradj meg!” ős üzenetét?
Miért imádjuk úgy Petőfi nevét?

Hol hadak vonultak hajdan, ott a jövő találta magát a jelen és a múlt iszapjába ragadva, mint az ágyú kerék az úttalan táj sárába süllyedve. A lélek épp e sárból dobbantva akar és tud is fölemelkedni, vágyva egy élhetőbb világba. Hívják, utat mutatnak a fények, amelyek nem a Tisza vonalát követik. Itt mégis hevül a lélek, mert erősebb parancs izzítja, mint amely csábítaná: itt maradj, ez a hazád, amelyért sok hős ontotta véré, mint Petőfi is.

Szabolcs vezér

Se víz, se tűz, sem feledés nem ronthat
dicső emléken, míg áll a vár,
utódaid, néped imát is mondhat
magában, s mint templomba, járnak nálad.

Műved zarándoklatra hívogató,
mi évezrede tágit képzeletet,
de nemcsak régmúltunkban elringató,
jelennek is serkentő példa lehet.

Vezérét, népét egyként védte a vár.
Csak úgy erős, hogy együtt építették.
A terv övé, a munka népére várt,
annak gyümölcset is közösen ették..

Vannak, kik elvitatják drága neved,
mondják, ez, az, talán legenda voltál,
de az idők hídján magadra ne vedd,
vidékünkön az égis magasodtál.

Falunk fölött szétszórod égi fényed,
időben, térben végtelen világod.
Szívünkkel érintjük a hősi lényed,
kérjük, taníts erőt és bátorságot!

Verecke

A hágó tetején Keletre néztem,
vissza a több mint ezeréves útra.
Sűrű felhők alatt bozótost véltem,
benne veszélyt egyként jelenre, múltra.

Hátat mutattam épp kelő napunknak,
tudtam, hogy mire majd völgybe leérek,
szemembe süt, mert ő is tart Nyugatnak,
mint Árpád népe és a hős vezérek.

Magasság és mélység között félúton
reménnyel megrakottan tévelyegtek
át a Latorcán és a keskeny Ungon,
szembe velem. Vissza, Keletre mentek.

– Mondjátok, mért nem jó irány a Nyugat?
– Mert már más a vezérünk, nem is Árpád,
és ő egy szebb hazáért erre mutat –
szól, akinek nem látom, csak a hátát.

A sziklák nem visszhangozták zajukat,
csak fölverte az út porát csapatuk.
Tűzre a fák nem adták gallyaikat,
pedig Kelet hideg szele a bajuk.

Vonulnak újabb őshazát keresni
vissza időbe, térbe, ellenséghez?
Táltosukat mért kell vakon szeretni,
ha nem tud mást, mint vinni vereségbe?

Táltosaink Árpád hazáját védik,
választanak barátot, ellenséget.
Ha mindig csak a hatalmukat féltik,
a tévedéseik hozzák a véget.

Ellenség, nem turul hajtott a hágón,
síkságra érve Árpád gondolatban
körülrajzolta új hazánkat áldón.
Nem gondolt más jövőnkre boldogabban.

Itt a jövő! Jelszó: vissza Keletre!
Hol nyomtalanul múlt el ezer év...
Ott a basák, vezérek kényre-kedvre
uralkodnak, s hatalmuk féli a nép.

De itt ma többen tévesztettek irányt...
Nyelvet Keletre visznek, pénzt Nyugatra,
meglopva, elhagyva hazát, a virányt,
nyája magyart kutyaül megugatva.

Hosszú le is, fel is az út, az idő,
mit megtettünk Árpáddal és azóta,
de nem lesz soha már utunk oly dicső,
mint amikor csak róla szólt a nóta.

Verecke felé már a völgyből nézek...
Követtem csillagot röge botolva...
Nagy múltunk immár lassan elenyészett,
glória nélkül értünk jelenkorba...

És a jövő? – kérdezheted tőlem joggal.
Olyan lesz, amelyet maradék magyar
fest majd zsugor hazájáról álommal,
ha megmaradni még magyarnak akar.

Fohász a turultojáshoz

Nemzeti színre festett tollal írtam,
Belőle lassacskán szívárgott tinta,
Mint múlt idők folyása. Mély bíborban,
Ütések helyén fest a sok folt minta.

Virítanak veréseink, fájdalmak,
Idéznek egy repülő totem turult,
Kit emlékünkből a felejtés törölt...
Maradtak rossz irányok és ártalmak.

Mintha a Ménrót sarjait keletre
Vezette volna a szarvas is, mit úztek,
Agancsára álom nagy díjat kitűztek...
Ez is feledve, nem lelsz ily leletre.

Maradhattunk volna Levédiában,
Vagy jó ezer versztával keletebbre,
Ma nem kergethetnénk álmot hiába,
S nem bízánk országunk hűtlen ebekre.

Hová lettek a szép turultojások?
Nem kellenek totem madarak újak,
Éles fácán és páva rikoltások
Szólnak, s kelet felé mutatnak ujjak,

Amerről csak hideg szél, hó kavarog,
Nyomában szív, ész, test mind belereszket,
Mert a kelő napban a balta villog,
Mit emlékezetünk el nem ereszthet.

Míg ott éltünk, csak karddal, íjjal öltünk,
Baltánkkal fát vágtunk, karót faragtunk,
Ma mindegyik baráttra nyelvet öltünk,
A háborúskodásért élünk-halunk.

Magunkat más előtt mindig gyalázzuk,
Sírunk kellene, ám mi lelkesedünk.
Hol a szavunk rút, hol nagyobb a lázunk,
Mikor keletre int a nagyvezérünk.

Ma már mindegy: kelet, nyugat, észak, dél,
És az se számít, hogy mindig fáj szíved,
Fejed fölött már csak az ég a fedél.
Elhagytak jó remények és a hited.

Kiköltetnéd? Keresheted a tojást,
Páncélszekrény mélyére jól eltették,
Előbb a közpénzt védeni kivették...
Nem is büntették meg sosem a lopást.

Kelet felé csak jó kutyák ugatnak,
Hűségükért a kis konc bőven elég,
Hisz' többet gazdájuktól úgyse kapnak,
A hűtlen bűnéért már éheznek rég.

Gödörben

Ásott föld szagával jár a szél,
Vesztett háborúkról így mesél.
Titkolt bűneinket fölfedi,
Ősi értékünket feledi.

Érdemünk pedig volt rengeteg,
Harcunktól földrészünk rettegett.
Félt nyilunktól, erőnktől Nyugat,
Köztük kardunkkal vágtunk utat.

Ám attól csak rossz hírünk erős,
Gondunktól a homlok lett redős.
Hallgatjuk dicsekvő főnökünk,
Hangjától mindegyre fő fejünk.

Nem volt máskor magyar vesztesebb,
Mint ahogy sírunkat ássák meg
Mostani magyarként tetszelgők,
Hírünket hazugként szennyezők.

Érezzük nemzeti nagy bajunk,
Már talán sírgödörben vagyunk?
És onnan kijönni nem lehet
Holtan is nevelni nemzetet.

Érezzük, mégiscsak megvagyunk,
Értéket későbbre nem hagyunk.
Orrfacsaró már a föld szaga,
Itthon sem mehetünk még haza.

Ősz

A fecske elröpült, a fészke kihűlt.
A szél benézett még az eresz alá,
de nem találta társát, így egyedül,
hátán száraz levéllel, fújta dalát.

Hová lett már a nyár is? Elköltözött...
Mind, ami jó, e tájról csak menekül,
az ember is vándor ruhákat öltött,
a szél már csak bús nótákat hegedül.

Miért maradnék itt én is télre,
ha csak szomorúság lenne ebédre?
Könny, bánat és halvány remény vacsorám,

reggelimet mások eszik meg holnap...
Kinek tegyek panaszt? Talán a holdnak,
ki csak mélézik a rossz földi csodán?

Zászlód alatt

Tisztultabb ég felé vezess bennünket!
Nem érdekel, hogy életünk a díja!
Miféle élet az, mi céltalan volt,
a jó irány és szép remény a híja?

Vezess, ha tudsz még egyszer élre állni!
Mi sem bőgünk mögötted birkanyájként,
akikkel eddig mételyt legeltettek,
és az a rossz sorsunk is mindig fáj még.

Tartsd a magasba fel tüzed nagy fényét,
mutasd mindig, hogy merre van előre,
tovább irányban el ne tévelyedjünk,
újratálalt célért kapjunk erőre!

És a te díjad sem fog elmaradni:
zsoltáros könyvünkől énekkel áldunk,
mikor nagy küzdelemre jelt fogsz adni.
Menj, menj bátran elől, mögötted járunk.

Szonettciklus a hazáról

I.

Mindig büszke vagyok rád, Magyarország!
Nem csak azért, mert a tiéd lehettem,
Sokszor felém fordítottad az orcád,
Tőled nyert értelmet rontott életem.

Adtál szép szavakat szeretnem s gyászhoz,
Apám s anyámként őrizel örökön,
Tétova lépteimet is vigyázod,
Meg ne botoljak báván rút röggön.

Szívemen érzem sebeid fájását,
Sok vereséged hegedő vágását,
S hogy soha nem múlik Trianon átka...

A Kárpátok csak lelkedben birtokod,
Határon túl dalod hiába hallod...
De békélj meg e Medencébe zárva!

II.

Hagyd Trianont! Jövőd ma máshol írnák,
Múltadra áment akkor csak hazudtak.
Nagy vereségünk győzelmüknek hívják...
Zárták előttünk s elfogytak az utak.

Mára miénk lett az idő, tér, az út,
A szégyen bélyege többé nem éget.
Nyerni tudunk bajunk fölött háborút,
Így elkerüljük örökre a véget.

Nem teszi rád kezét mohó hatalom,
Miatta nem gyötör aggodalom.
Csak gyengeségünk ronthat az erődön,

Civódásunk apasztja jó kedvedet,
Mit híred a világban megszenvedett,
Bár sokszor megcsodáltak már e földön.

III.

A tájba képzelem királyainkat,
Bölcs fejedelmeinket és a népet,
Karjukból az erő ahogy kisarjadt
Hazának megtartani e vidéket.

Szent hőökké emelte őket kardjuk,
Csüggedt magyart is nagygyá tevő álom,
Európát védő hatalmas pajzsuk,
Amelynek őrsi emlékét sok várrom.

A régi szép idők... Haj! Ma mesék már,
Új nemzedékre az új feladat vár:
Hogy élünk, hírét vinni szét a földön,

S tegyék hozzá a szerzett érdemüket,
Kik látják, fény kápráztassa szemüket,
Hadd irigyeljék a magyart örökkön.

IV.

Időnk árján több faj egybemosódott,
Vérük vegyült az ősi magyar vérrel,
Kelet, nyugat mind összetalálkozott
E helyt, egynyelvűvé, egylelkűvé lett.

Részünk már ez a táj, belénk ivódott
Illata, színe íze, hívó hangja
Vár vissza, léted bárhová sodródott,
Mint kis faludnak zengő nagyharangja.

Ódába nem csap át az elégia,
De itt gazdaggá lett a fantázia.
Bánattól öntsön bár ki a négy folyam,

Örömtől teljen tőlünk holdig az ég,
Magyarként megmaradnunk nem lesz elég.
Nézd a világot! Mint mi, más is olyan.

V.

Több kell annál, mint sírva vígan élnünk,
Különlegesnek és magyarnak hinni
A bánatból szótt holnapot s képzelnünk,
Hogy jobb jövőnkre máris lehet inni.

Elandalodhatsz fajtád nemes múltján,
Ha mára magad jobbágya maradtál.
Így nem nyersz korty vizet jelened kútján,
Bűntől kiszáradt, testvérnek se adtál.

De szunnyad bennünk jó is egymás iránt,
Együtt találhatunk utunknak irányt.
Ha menni tudnánk és akarnánk rajta,

A bénító szégyent rólunk levennék,
Újra erősek és dicsők lehetnénk,
Mert vérünket a büszkeségünk hajtja.

VI.

Miénk e nyelv két és fél ezer éve,
Benne megőriztük az álmainkat,
Küzdöttünk ajkunkon Isten nevével,
És a hazáért mondtuk el imánkat.

Történelem, nyelv, nemzet és kultúra,
Nép, izzadás, vér, magyar és nem magyar,
Erekként egy mederre, közös útra
Lelt, bár folyamunk lassítja sok kanyar.

Bántják, hiába gyötrik törvényekkel,
Kínálják nemzetünket más nyelvekkel,
Tudjuk, Urunk ebben megtartja létünk,

Azt is, hol a helyünk a nagy világban,
Ahol vagy élet, vagy végpusztulás van,
És míg szavunk magyar, csak addig élünk.

VII.

E kis haza ha már miénk egészen,
Erőnk legyen, szívünk is hozzá, óvni.
Nem kard kell már vagy véres jel az égen,
Csak munka, munka és nem meghatódni.

Vértől, könnytől e föld eleget ázott,
A négy folyó is megtelhetne tőle,
Sorsunk bűnünkért sokszor megalázott,
Élni tanulhatnánk végre belőle.

Légy tetteddel nagygyá szülő hazádban,
Hisz' itt a föld fölött-alatt anyánk van,
Sírja is itt a sok millió hősnek,

Érdemes-é ontani vért, nem mérték,
Mert a hazájuk volt egyetlen érték,
Mit őriztek az utánuk jövőknek.

Tizenöt sziklából faragott obeliszek eleinknek

Álmos

Milyen magyarnak lenni tenkorodban,
ha Mózesként álltál végcélod előtt?
Az álmot már mesék őrzik komoran,
élted tetted rá, az erőd, a velőd.

Népedre gondoltál, nemcsak a törzsre,
könnyű szívvel hoztad az áldozatot,
hadd lépjenek bátran egy újabb földre,
Te sírodban szőtted tovább az álmot.

Pedig várt rád Attila régi telke,
hová néped turulmadár terelte.
Álom, való, hősi legenda, dráma

körülted leng, múltunk ködtakarója.
Népünk útját hozzád sötétben rója
remélve, fényesebb idő jön rája.

Árpád

Remélve, fényesebb idő jön rája,
ha napjukkal együtt Nyugatra térnek,
lesz a magyarnak új, szebb, jobb hazája,
amelyben élnek, senkitől se félnek.

Kehelyből vért ivott, hígítva borral,
majd pajzsra állt, úgy láthatták, hallhatták,
mutatva új irányt Nyugatra karddal,
dörgő hangon biztatva sok magyarját.

Jertek utánam! Vár Attila földje,
vadászmezők, kövér legelők zöldje,
ellen is erdőn, réten, sok bokorban.

El ne kerülje őket a tekintet!
Legyőznünk mind csak összefogva lehet,
vitézi bátorsággal megrakottan.

Géza

Vitézi bátorsággal megrakottan
ész, akarat volt az erőd idődben,
pogány, keresztény voltál meghatottan,
ha nemzedet sorsát láttad jövődben.

Kellett kemény kezed, hogy fennmaradjon
magyar civódó törzsek ellenére,
ne vesszen el a harcokkal szerzett hon,
erőnket fordítsuk megbékélésre.

Király, ha nem is voltál, lett a fiad,
vitte tovább műved, hol abbahagytad.
Magyar, ki ismer, máig tőled várja

béke teremő tettet, gondolatod,
mit kell magyarságához – ha Te monddod –
tenni, amit vár mindnyájunk hazája.

István

Tenni, amit vár mindnyájunk hazája,
azt, amit atyja is hagyott szigorral:
ne is legyen tettének soha gátja,
Isten erőt adott nagy bizalommal.

Kellett erő, mert múltat visszahozó
magyar meg külső ellenség sok ezer,
útjában állt Istent, hazát óhajtó,
jövőt teremtvő harcának nem egyszer.

Urad hírnökeként előre mentél,
egy új országnak építője lettél.
Hazát nyerő szent harcod legyen áldott!

Győzelemért hozott nagy áldozatod
tetszik a Mennynek, sírva sem átkozod
sorsod, Urad nevét égbe kiáltod.

László

Sorsod, Urad nevét égbe kiáltod,
hogy küldetésed végezhesd sikerrel,
tegyen csodát, halassza el halálod,
királyi hálád soha nem marad el.

Elődöddel együtt szentté emeltek,
karod, törvényed nagy hatalmát félik.
Látván királyi vitéz természetet,
veled mindenkor győzelmük remélik.

Mára kiléptél a mesés világból,
szeretnénk átvenni dicső példádból.
Hatalmas volt hazánk, amit vezettél,

verted kun, besenyő ellenségünket.
Tetted erősítette új hitünket,
vesztébe tartó nemzetet mentettél.

Kálmán

Vesztébe tartó nemzetet mentettél,
árnyak világából hoztad a fényre,
amit csak lehetett, mindent megtettél,
nemcsak imádkoztál, harcoltál érte.

Hazád, trónod sokszor forgott veszélyben,
kunok, keresztesek, Velence, német
mellett rokonságod ellenszelében
kellett állnod, menteni trónod, néped.

Dicső volt nemzeted és karod erős,
korodban – jól tudtad –, Te voltál nagy hős.
Mégis, magyarként jó volt-e kiállnod

nagyobb és szebb hazáról áradozni,
sok könnyel, vérrel érte fáradozni,
hogyan harc helyett csak a békét kívánod?

IV. Béla

Hogy harc helyett csak a békét kívánod,
kunos reményeid kudarca fájhat,
szövetséges helyett mongolt kell látnod,
kies Pested után sík muhi tájat.

Könnyed ködén át nézhettél hazádra,
amit felégetett a mongol horda.
Nem lőttél harcodhoz igaz barátira,
kiben remélted, annak lettél foglya.

Az építés való neked, nem a harc,
azt nem fogja követni könnyen kudarc.
Egy új honfoglalás, amit vezettél,

Árpád kardjával se csinálta jobban,
emlékedre a szívünk büszkén dobban.
Úgy is honunk nagy építője lettél.

III. András

Úgy is honunk nagy építője lettél,
Árpád utódai közt az utolsó.
Rögtön a Csák Máték közé cseppentél,
mint régen várt, kemény igazságosztó.

Időd kevés volt felszámolni mindjük,
szövetségest csak jó földért szereztél,
hűség, hazafiságról ma se higgyük,
ajándék nélkül is baráttra leltél.

Viszálykodás, hatalmi cselszövések
jöttek utánad, egység rontó évek,
melyek máig tartanak és sokáig.

Ki ver le koronát bunkó fejekről,
mint Te azokról és mi most ezekről?
Nem várhatunk fajunk kihalásáig!

Károly Róbert

Nem várhatunk fajunk kihalásáig!
Te tudtad, mit tehetsz a káosz ellen:
nagyhatalommá tenni a hont, állig
fegyverbe, és jöjjön egy újabb szellem,

ezüst, aranyként ragyogó gazdagság,
hadd irigyeljék, kincstár telve legyen,
tiéd lesz akkor majd az igazság,
követnek síkon, völgyön és hegyen.

Kiknek nem sikerült saját erőből,
leverted koronáját a fejről.
Maradt még kiskirály egészen máig,

kiket bűvöl a szerzés égő vágya.
Honunk e romlott fajnak nem hazája...
Érte teszünk, amit kell, mindhalálig.

Nagy Lajos

Érte teszünk, amit kell mindhalálig,
erős legyen hazánk, mint a korodban,
vitézi, szent példád hat háztól házig.
Érzem erőd, mit nem vittél sírodba.

„Váradtól indulok sok-sok csatába,
viszem magammal, szent lovag, emléked.
Élhessünk gazdagon nagyobb hazában,
segíts győzőnöm, László, kiáltok érted!”

Te gazdag szellemű lovag királyunk!
Veled dicső volt trónod és országunk.
Dél és Nyugat számon tartott komolyan,

egység felé terelted nemzetedet,
a kór se vette el királyi kedved,
vitéz példák serkentettek dolgodban.

Mária

Vitéz példák serkentettek dolgodban,
atyád, a hős lovag dicső emléke.
Sokáig nem hagyott trónon korodban
a megszokás: királyunk férfi léte.

Bírta kezed István nehéz jogarát,
palástja illet ifjú termetedre,
lányka fejeddel tartottad koronád,
mégis kevés öröm jutott nevedre.

Királyi sarjjal méhedben elestél,
a gyermekkel együtt halott is lettél.
Atyád, húgod királyként magasodtak

koruk fölél, Te első vagy nemedben.
Hamar kihunyott az élet a szemedben.
A szép reményeid nem avasodnak.

Zsigmond

A szép reményeid nem avasodnak,
bár legtovább Te ültél István trónján.
Szakadt egyházad új egységbe fogtad,
sokat töprengtél egy jobb Európán.

Az iszlám jött, elébe kellett állnod,
trónodra veszélyes tanokat, mozgalmat
a vágyott békéért megreguláznod,
térben, időben hadd nőjön hatalmad.

Fegyvered éles, szavaid meggyőzők,
együtt a békét életedben őrzők.
Lovagjaid védve hitük harcoltak

a Szentföldön, ahonnan viasszasorult
keresztény, mert a másik hit benyomult.
A híred, érdemed mind magasodnak.

Mátyás

A híred, érdemed mind magasodnak,
legendák szárnyán felszöktek az égig.
Istenítő jelzők el nem maradtak
dicsérni téged századokon végig.

Bécs, a török és népnúzó nemesek
hideglelősen, páni félelemmel
ejtették ki pörölycsapás nevedet.
Csak hősre gondoltak ily érzellemmel.

Utánad rozzant várrom lett az ország...
Viszálykodásunk joggal ostorozzák.
Segíthetnének, fájdalmat okoznak.

Könnyeken át látjuk örökségedet,
a szép, erős hazát, a trónon Téged...
Mert szívedben a szebb jövőt hordoztad.

II. Lajos

Mert szívedben a szebb jövőt hordoztad,
láttad lerontva országunk, tetemén
csaholtak kutyaként, vadul osztoztak
trónján és vagyonán, kies mezején.

Szulejmánig is eljutott a hangja.
Jönni szokott az ellenség ilyenkor...
Nincs szörnyűbb, mint muzulmánok haragja.
Király vagy, menj élre a harcban akkor!

A túlerőben álló ellenséggel
Te nem bírtál, halálos vereséggel
zárukt csatád a szép ifjúkorodban.

Nem értetted, mért hullott szét a hazánk,
ma sem tudjuk, mért hozza ezt sorsunk ráuk...
Ilyen magyarnak lenni tenkorodban.

Mesterszonett

Milyen magyarnak lenni tenkorodban,
remélve, fényesebb idő jön rája,
vitézi bátorsággal megrakottan
tenni, amit vár mindnyájunk hazája?

Sorsod, Urad nevét égbe kiáltod...
Vesztébe tartó nemzetet mentettél.
Hogy harc helyett csak a békét kívánod,
úgy is honunk nagy építője lettél.

Nem várhatunk fajunk kihalásáig!
Érte teszünk, amit kell, mindhalálíg.
Vitéz példák serkentettek dolgodban,

a szép reményeid nem avasodnak,
a híred, érdemed mind magasodnak...
Ilyen magyarnak lenni tenkorodban.

Ady temetve is él

Nem jó halni a téli nagy fagyokban,
Lent hallgatni, papod miként könyörög,
Mint üt zajt a koporsón a jeges rög,
Amit hagytál, azon hogy civakodnak.

Magyar véred nem csak a kórtól forrott.
Sok önjelölt Krisztus fölhevítette,
Nagy háborúba hazánkat bevitte,
Szép nagy szemed miatta vérben forgott.

Jól láttad: fajtánk makacs, önvészélyes,
Hazánk ezért ma se hosszú, se széles.
Magyart nem tudtál ömlengve szeretni,

Közétek álltak égig érő gazok,
Akik nem díszvirágok, ma is azok...
Verni csak ostor szavaiddal, verni!

Emlékeim

Arcotok bennem él temetetlen...
Éveim tiszta gyémánt tűfokán
átbújt időm, a végtelen kötél.
Lelketek ődöng, sövényt fon körém,
szavakkal szól, mint zúgó fenyvesek.
Éjben, mocsokban fürdik az emlék,
kötve hozzád tisztább tavaszra vár.
Ha egyszer ezer csillagot virít,
megéri benne a tavasz, a nyár.

Nekem maradt...

Nekem maradt a zordon ég alatt
a hó, jég igaza, a tisztaság.
A tél rongyát is hordom vacogva,
hogy böjt után teremjen majd a nyár.

Szájban, tenyérben tengerig viszem
a forrás csobbanó kristályvizét,
mert szennyezett az ér, patak, az út,
így bízta rám a hegy könnyes hitét.

Karjaimra fecske és galamb száll,
felisszák vizem, s indul új röpte
tavasz felé, melyet hétmilliárd
reményből szárnnyal terelnek össze.

Tisza-kalligramma

Rákóczi hada innen útnak eredt,
Petőfi itt rád tűzte tekintetét,
Apáczai könnyei vájták medred,
te vitted el messzire költőnk nevét.

Hegyalja regéit hordja le mélyed,
suttogva mondd el Tokajba érvén.
Panaszt jajongva gördít meredélyed,
majd szelíddé oldva, mesére térvén.

Bús ezer év múlt... Az a harc rég elült,
a Mátra zúg vizedben, hallgat a kürt.
Szán siklott rajtad, Janus Nyugatra tért,

urához sietett magas Budára,
ti pedig mind a fenséges Tiszába,
Ő meg a Dunába, mint szívbe az ér.

Derül-borul

Derül-borul az idő,
elmúltott egy esztendő.
Ha elmúltott, jön majd másik,
boruljon rá szemfedő.

Ez a másik még nem látszik,
de szele már citerázik;
ettől lesz sok didergő,
még a parázs is megfázik.

Kövek közt

Csillaglámpással kezедben

Rögökbe botladozva égre nézel,
E földi létből vágysz a csillagokhoz.
Magasra tartva hoznál egyet kézzel,
A nagy fényében más ne botladozzon.

Tanultál volna meg sötétben élni,
Nem izgatnának úgy a csillagfények,
Hogy hideg úrt fázva bejárva, félni,
Sírni azért, mások sötétben élnek.

Véka alá is rejtheted... Lehoztad?
Kit érdekel ma fényed? Kinyomoztad?
Inkább mérik a Hold unalmas körét.

Nem kell, hogy ismerjék a nagyvilágot,
E Földön is csak indulat vet lángot...
Maradt örökre csillagtalan sötét.

Tavaszcvárás

Virágát hozza a bodza,
ágára cinege ül,
az énekét megszakítja,
majd párja után repül.

A méh bimbókat dong körül,
csábítgat, nyíljanak ki,
bennük a nektárnak örül,
boldog, s kaptárba röpül.

E szép napot csak képzelem...
Zúzmara az ágakon,
kővé fagyott minden elem,
hócsizma a lábamon.

Oda a nyár

Hiába zöld a fákon még a levél,
Virággal téveszthet tavaszt az eper,
Sárba tapasztja őket a hideg szél,
Majd jön a tél, s mindent, mi él, leteper.

Levél s virágként éltek szép nyaraim,
De őszi ködbe vész az emlékük már,
Nem váltják őket csak a tél fagyai,
Nem jön utánuk se tavasz, se a nyár.

Ha nincs jövő, a múlt is elenyészhet,
Jelennek élek majd, ha ez a végzet.
A mára koccintva iszom boromat,

Köszönve, hogy bírom a szőlőben még,
Bár nem is akkora erővel, mint rég.
Ilyenkor elfeledhetem koromat.

Intés

Szemforgató imát ne mondj Istennek!
Tudja, szemed mi mozgatja ott belül.
Várd meg, míg szíved úrjei megtelnek,
bennük fohászod válik majd véredül.

Áltathatod magad, másokat vele,
gyarlónak tetteve az Isten előtt,
szíved, lelked szeretettel van tele,
de nem hívod kályhádhoz a didergőt.

Párnára térdelvén a kereszt előtt,
tagadva Jánost, Krisztust keresztelőt.
keresztény, mint te, nem lesz már a Gyermekek...

Ha mégis, magadat csak így áltattad,
lelkiismereted már elaltattad,
elpártol tőled, mint akit csak vernek.

Tölgy-allegória

Domb oldalára nőttél, nem tetőre,
északi félre, nem fényes délre;
nem hullik makkod könnyként temetőre,
árnyékod se vetül jövő-menőre.

Messze az erdő, hol lehetne társad,
de életed helyét csak itt találtad.
Közel csupán egyetlen bodzabokor...
Makkok közül madár ejt le valahol.

Kikelve nem nőhetnek majd fel nagyra,
kasza, vaddisznók agyara nem hagyja.
Így társtalan maradsz, meddőn és sírva,
ám viharok szelét mindig kibírva.

Az ága fészket tart sok kis madárnak,
kik üldözöttjei e nagy határnak.
Erdőbe költözött a félénkebbje,
sűrű lombtakarásban menekedve.

Ki véd téged a baltás emberektől,
ha megfeledkeztek kemény telekről?
Erős gyökér hiába tart a földön,
ha baltaél, fűrészfog a törzsön.

Tövisre szúrva

Tövisre szúrva száradok,
mint gébics csőrrel nyársalt darázs,
kit ott felednek s nem jön varázs,
hiába múlnak századok.

Tű hegyén vonaglik lelkem,
testem eső cserzi, nap, a szél,
sorsomról már senki sem beszél,
csak a biztos vég van velem.

Kisdéd jötté elé

Csillagod felé fordult a nagyvilág,
várta jöttöd, mert annyira kellettél,
mint vízbe fulladónak nyújtott ág.
Felnőttként mégis gúny tárgyává lettél...

Mára már az ember azt is megtudta:
nála nincs esendőbb lény e földtekén,
és ha nem hívod magaddal jó útra,
fényed nélkül ki segít az életén?

Kisdéd léted ellenére tégy csodát!
Tedd édestestvérré mind a mostohát!
Nem várhatjuk meg, hogy felnőj, itt a baj...

Látod, most is csak magunkra gondolunk,
hozzád mindig csak bajunkban fordulunk...
Több öröme deríts minket, mint tavaly!

Kell a karácsony...

Kell a karácsony csillag fénye,
mert a sötét már égig ér,
ünnepi íz is illant szánkából,
megkeserült kalács, kenyér.

Kell a karácsony és Megváltó,
kezét nyújtsa ki óvva értünk,
lelkünk mossa le szép mosollyal,
mert egymással szót nem értünk.

Kell a karácsony, kell nyugalma,
legyen munkánkhoz kedv, remény,
karunkat tárjuk ki ölelni,
ne legyen szívünk kőkemény.

Békét hozzon az új karácsony,
tegyen testvérré bennünket,
hogy együtt higgyünk jobb tavaszban,
ne sértse kétely hitünket.

Üljön minden arcra csend, öröm,
gyertyafényben könny csillanhat,
szent karácsony szép éjjelén
csak szerető szív nem alhat.

Ezt mutasd meg fenyőtök alatt,
nincsen nála szebb ajándék,
felnőtteknek példaadás lesz,
gyermekeknek édes játék.

Kell a karácsony emberül élni...
Ha az vagy, szeresd a békét,
társaid arcával szívedben
éld szeretve az év végét.

Múló karácsony

Füsttel keverten szállt a kalács illat;
A dal rekedt torkokból szólt az Égre;
Izzó üszökből csak halvány fény villant;
Ködben, mély sárban érünk év végére.

Elmúlt úgy, mintha végleg elmaradna;
Isten se küldi szenvedésre fiát
Ez átok földre. Özönvizet adna,
Hogy számon kérje emberségünk híját.

Nem érdemlünk mi megváltást soha már,
Jót cselekedni mindnyájunk másra vár.
Sírsz sárban, ködben szebb időt remélve,

Amely csak másoknak jön el sokára,
Ha sok jót tesznek koruk asztalára...
Azt a karácsonyt mi nem érzük élve.

Csend születik

Fáradt szellő ül remegőn ölelő lombok közei-
– Költ a madár – súgja az ág a levélnek.
Légy takarója a tolla fölött, le ne hűtse a harmat a fészket,
hajnali fürkésző ellensége se lássa magasba röpül-
Ringasd el bolyhos bölcsőjét, engemet is.
–Látod, már szunnyad madarunkkal a szél –
símul a könnyű levél legyezőn inogó ághoz.
– Aludjatok, aludjatok! – hallik a fának törzse utolsót.
Végül az éj merevíti a lombot szendergésbe.
reszket a fénylő csillag, őrzi az álmaikat égi mezőkön.
Úszik a hold, evezője a csendben csobban az ég kristály kódébe.

Mit bánom én...

Mit bánom én a Holdat, merre hajlik,
balra, jobbra, vagy kerek talán?
Mit ér a hűvös fénye visszaverve
fátyolként sötét szobám falán?

A Nap ha süt, hunyorgón hőkölkö-
védhetetlenül lövell felém.
Félem a fájó barnás színt a bőrön
izzón olvadt nyári nap delén.

Mit árt a nap, szél, víz, ha csak porszem vagy?
Oszthatatlan már tovább a tested,
lehullsz te mindenütt, bármily szűk egy rés,
senki sem lát, bár magad fested.

Ha márványlap piciny gödrébe fekszel,
megcsillanhat egyszer fényed is,
álmodsz ugyan gyöngyöt magad körébe,
zárva vagy te ott is, ébren is.

Alul-fölül pokol

(e nélkül)

Tűzgolyót röpít, kormot okád a föld,
ráng, riszál, hasad, gyűrődik mind az út.
Füstgomolyba fúlt a nap, fakult a zöld,
híd roppant, s mi fogva volt, kiszabadult.

Lávatóba szikla hull a magasból,
majd vulkán borít rá vastagon hamut,
ördög tör világosra a föld alól,
hangját holdig ordítván, robajjal fut.

Itt csodálja hamvadó világunkat,
poklok kínjánál alig jobb sorsunkat.
Ám ha jön majd tűzárt oltón az áldás,

csönd ül a tájon, víz mossa a hamut,
zárja majd az Úr a pokoli kaput,
s földünk mind munkával, imával hálás.

Borongás

Mint szélben földbe szúrva leng a penge,
idő és víz hizlal rozsdát az élén,
úgy gondolok a múltamra merengve...
Egykor szem káprázott villódzó fényén,

de már csak én hiszem, hogy jól harcoltam,
a régi emlék... Igaz se volt talán,
hiába gondolok rá meghatottan,
e kard csupán kereszt emlékem halmán.

Az énekünk is másként zengett akkor,
ma már hatalmába kerít az aggkor.
Nem áshatom ki hadba menni újra,

halálmadár kuvikol markolatján,
kinek dermesztő szél játszik a tollán,
s huhogva sírba indulómat fújja.

Emlékezz!

Halvány emlék, hogy voltunk kisdíákok,
Hisz' annak lassan hatvan éve lesz már...
Mohón csodáltuk a föltárt világot,
Kerestük benne, ránk milyen szerep vár.

Ha megtaláltuk, kedvvel eljátszottuk;
Ha rossz szerepet osztott ránk az élet,
A rendezővel úgyse háborúztunk,
Ha régi álmunk immár semmivé lett.

Most csak nézőként tapsolunk másoknak –
Mintha miénk lenne -, a szép álmoknak.
Örömmel nézünk szét, még itt lehetünk...

Mosolyban fürkésszük a kisdíákokat,
Ki mára megjárta a nagyvilágot;
Holt társainkért fájó könnyet ejtünk.

Álomórák

Kerek lámpást görget a hegyre az éj,
hadd tündököljön arany karimája,
nap leszállt, hevéből sok lett mára,
ég már tőle a visszavetett fény.

Bagoly, denevér árnyat rajzol a Hold.
Alig mozdul lomb, alszik mind a madár,
ezüst paplanba bújt a fáradt határ,
csak én vagyok fenn, nyugszik eleven s holt.

Felizzik emléked ez éji órán,
szemed tüzét idézve hat ma énrám...
Ha itt lennél velem, őrizném álmod,

várnám a hajnali szép ébredésed,
hogy arcodra derengő fény mint téved,
s hunyt szemmel, nyílt ajakkal csókom várod.

Romló tavasz

Lehullt a szilvafák fehér virága
A déli szél nyomába.
Egy új irányt keresve száll ezer méh,
Úgy lel cseresznye ágra.

Sziromlevéllel hívva édes nászra
Dongó zúg, vacsorára
Nektártól bódultan bújik kehelybe,
Így lesz majd boldog álma.

Májusi faggyal jön rájuk a reggel...
Mi lesz a méhsereggel,
Virágos ággal, megcsúfolt tavasszal,
A hímporos kehellyel?

Rozsdás sziromlevél hull le a fákról,
Mit durván sárba gázol
A hívatlan, hűvös, vad északi szél,
S e tavaszon csak fázol.

Kövek közt

Malomkövek közt búzaszemként várom,
Mikor mozdulnak összetörni engem.
Nem iszom több fényt, harmatot a nyáron,
Porrá lényegül át az élő testem.

Pedig tenyérbe vett a vető gazda,
Lenne belőlem új levél, szár, kalász,
Ne hulljak el, ne is kerüljek gazba,
A serkenésem így nem követi gyász.

Sarjamból madarak lakmározának,
Vagy rajta emberek csodálkoznának:
Nézzétek, a magból milyen élet nőtt!

De kő komorlik körülöttem várva
Munkára. Be vagyok közéjük zárva,
Hogy csak lisztté legyen bensőm mielőbb.

Tengernyi béke

Csillag a jel homlokodon, ember.
Mindig ragyognod volna jó,
Mint déli napban a szelíd tenger
Vizén ringó ezüst hajó.

Felhő ráncolja homlokod, ember?
Újból csak fény volna a jó.
Jövődhöz, mindig nyugtalan ember,
Csakis a béke volna jó,

Örök, mint végtelen nyugodt tenger,
S mi rajta a ringó hajón...
Boldogsághoz több milliárd ember
Békés nyugalma volna jó.

Körmendi és Rideg

Öles betűkkel írva tiszta neved,
Rólad szólunk ez ünnepet megáldva.
Messze kerested gyökerét fajtádnak,
Elmentél, bár tudtad: e földbe' leled.

Nemcsak a táj vonz ide. Hű szívekkel
Dolgos és „vasfejű” népe megejtett,
Itt zárt szívébe és el nem felejtett.
Látod, idéz szép szóval, énekekkel.

Rád így jutott a krónikás szerepe,
István, a munka legnagyobb szelete,
De mindig győzted lélekkel, megáldva

Előhívni Lajos kunos szellemét,
Gazdag munkásságát, szilárd jellemét.
Így ketten vagytok egy könyvbe bezárva.

László

Ez ünnepen ma, dr. Dám László,
Csakis neked lobog minden zászló.
Időd árkat könnyen átugrottad,
Éveid számát hetvenre hoztad.

Mint szarvasé, az ugrásod kecses,
Bár volt öledben, hátadon madám,
Szerelmes szívednek máig becses,
Férfimód tartottad, hisz neved Dám.

Mondhattad sokszor: nomen est omen,
Mikor ünő szemek rád meredtek,
Az ősz csatornáit megeredtek,
Legyen szezonja násznak, ámen!

Megunva hatvanegynehány őszöm,
Mára csak játékból kergetőzőm.
Már nem is akarnék hetvenkedni,
Szép ünőkért csak úgy verekedni.

Csak örülni a szaporulatnak,
Ki sarjamtól lesz, mint egy szép virág
Vele a kertben együtt mulatnak
Rigók, cinkék, egész madárvilág.

Fáradt szemem akkor majd felüdül,
Látván, hogy az élet élni akar,
Belőle korom semmit nem takar,
Hisz nem maradok árván, egyedül.

Ha már zászlóm kezembe adtátok,
Bátran lobogtatni is hagyjátok,
Jertek ti is mindnyájan alája!
Korom!? Mosolyogva nézek rája.

Nagy elődök

Comenius vére

Véred magyar, mindegy, hová születnél,
Országokon keresztül üldözötnél
Népek komoly, nagy tanítója lettél,
Emlékükben máig is üdvözülten.

Tanítóként Veled hadd büszkélkedjem,
Egy-két jegyedre hátha hasonlítok:
Emlékszik rám is sok nevelt gyermekem,
Vérem, nevem szerint magyar is vagyok.

Létünk araszyi, tetted halhatatlan,
Munkánk örök, hisz' egyre több tudatlan
Várja igaz szavunk, hogy erkölcs, tudás

Emelje lelkek emlékedhez, Hozzád,
Lehessenek büszkék ők is mindig Rád,
Ha bennük is magyar a szívdobogás.

Comenius, hazáidban bujdosó!

Comenius! Hazád a könyv világa,
Amelyben hit, tudás és fény az élet.
E szellemországodnak nincs határa,
De földidét botod hegyével éred.

Hiába álmodsz szép hazát másoknak,
Elméd, élted, időd köztük fölosztva,
Ha vendég vagy csupán a városokban,
S tőlük függ, jut-e majd italra, kosztra.

Pedig neked lett volna honból három:
Magyar szülőkkal, morva otthonoddal,
Latin, német, cseh nyelvű gondolattal

Átléptél könnyedén minden határon.
A végleges hazát mennyben találsz,
Amelyre ítélt életed s halálod.

Comenius intelme tanítványaihoz

Ablak vagyok, hogy láss rajtam keresztül a világra falaid mögül;
fény vagyok, mi titkokat tár föl előtted;
bátyád vagyok, ki fogja kezéd, hogy el ne tévedj;
követ vagyok az Úr és közted, tőle hozok éltető szavakat.
Az Ő képmását viselem magamon és hasonlítok rád.
Te is szebb arcot kapsz majd a bölcsességtől...
A minden titkot föltáró kulcs is jött üzenetül,
hiszen az Úr szereti a tudni vágyó embert.
Előtte nem számít, mennyit bírsz a földi javakból,
csak az, szerzel-e fontos ismereteket, és azokat mire fordítod.
Légy hasznára és örömére embertársaidnak,
akkor nem maradsz egyedül e zord világban;
naponta gondolj rá és cselekedj érte,
hogy lakhatóbb, emberhez-Istenhez méltóbb legyen!
Szeresd is az embert, teljék örömed abban,
hogy értük dolgozol, imádkozol!
Ehhez a munkához kell az ima és ismeret,
hogy az Úr segítse a minél eredményesebb tevékenységed,
ahhoz pedig a könyvek jók, amelyek mennyei örömek hordozói
azok számára, akik a tudással egy életre szerződést kötöttek.
Legyél te is ablak, fény, fogd majd az ifjak kezét,
vezesd a tudás birodalmába őket és hirdesd az Úr dicsőségét,
azt, hogy jó úton jár, ki követi!
Mindenekelőtt légy ember, hasonlatos szeretetre méltó társaidhoz,
mert rajtuk is Urunk képmását láthatod!
Velük együtt alakítsd át isten-ember arcúvá ezt a megromlott világot!

Ámen

Hit, tudat, erkölcs – Comenius

Hittel, fényes tudattal, erkölcsöddel
világítótoronyként magasodtál
korod viharzó tengerének partján.
Írányt mutattál, ahová jutnunk kell,
hogy Urunk saját arcának vonását
lássa rajtunk, esendő embereken.
Fényedben oldódott a kor sötétje.

Nem alkudtál ki kényelmes életet,
használni jöttél e világra hozzánk.
Ma is szegény, ki milliók közt osztja
lelki, szellemi jósága aranyát,
Urunk előtt azonban Krózus marad,
mint Te, ki kincseidből két kézzel szórsz,
hogy hitben éljünk, erkölcsben, tudatban,
hisz' nélkülük barmokénál együgyűbb,
semmit nem érő földi vándorlásunk.
Segíts, hogy hozzád hasonlóan méltók
maradhassunk emberségben, hitben,
válhassunk dolgainkban otthonossá,
Urunk képmása vetüljön arcunkra,
mert boldogságunk így érzük el Veled.

Comeniust idézve

Hadd képzeljelek el, milyen lehettél
Gyermekeként, ifjan vagy felnőtt korodban;
Keresve célt az úton mint mehetnél,
Világod hogy megismerhetnéd jobban.

Látták gyarló emberi voltod akkor,
Vagy csak mint napba néztek hunyorogva,
Kiket gyötört együtt veled a vad kor
Nagy háborúktól megszorongatva?

Külsőddel egy voltál a többiek közt,
Nem fogtál másként tollat, egyéb eszközt,
De halhatatlan gondolattal áldva,

Cseh, morva és magyar lélekkel fűtve,
Uradtól nyert célok felé lendülve
Jövőben jártál soha meg nem állva.

Tanítványi kérés

Most is, mint máskor, Téged emlegetlek,
Másokat is kérek, figyeljenek Rád;
Mint gyermek a tanítót, úgy szeretlek,
Tudásért, jó szóért megyek el Hozzád.

Mondd, mért van árnyékban már a katedra?
Parancs szerint kell ott ezt-azt megtennünk.
Mögötte nem is ismernél magadra,
Mintha az Istened se volna velünk.

Pedig képét hordjuk szebbik magunkon,
Tanítványaid így gyúrtad egykoron,
Hogy egyre jobban Hozzá közelítsünk.

Megyünk ma is, bár végtelen az utunk,
Hisszük, hogy egyszer Hozzá is jutunk.
Segíts ma, hogy hittel Téged kövessünk!

Kazinczy, aki valóban nemzeti

Görög, latin mestereid követve
korodban Goetheig s tovább jutottál.
Legyünk nemzetté! Nyelvet újítottál,
mi megtartja e népet összekötve.

Beszédre, versre, tudós szövegekre
hajlékonyabb, gazdag, szebb, mint korábban,
megújult nemzetünk Európában.
Él benne és nyelvében mindörökre.

Gyönyörködtetni, használni akartál,
minden nyelvben a szépet, jót kerested,
a sok példád a legjobbaktól vetted,

harcnak vezére, kútfője maradtál.
Horác poeticájától haladva
messze jövőbe érsz soha nem halva.

Kazinczy

Zászlónkra tűztük jó neved, te mester,
Magasra tartva fényben megfűrösztünk,
Ne kössön gúzsba évezrednyi este,
Sötétből végre nemzetként kijöttünk.

Érzésben, nyelvben egyesült e nemzet,
Tudás felé utat veled találtunk,
Mi szép, mi jó kérdésben is a kezdet
Voltál, veled csak jó oldalra álltunk.

Te tudtad már, hogy iskolát kell adni
Nemes, paraszt vagy hitben eltérőknek,
Váljék mind polgárrá magyar jövőnknek.

A nemzetünk csak így lett forradalmi...
Dicső Halmod szemünkben Himnusz, a
Követni büszkén térhetünk alája.

Kufstein

Rozsdával, vérrel írt bús üzenet született ott,
Hol csak a sóhajok és dögmadarak hada szállt,

Ám te kerested a cinkét, fecskét fákra tekintvén...
Itthoni táj az a kép, hunyt szemed így hazatért.

Kassai társad, a messzire látó ott a falak közt
Szállt úgy szabadult, bár haza nem jöhetett.

Már csak rozsdá emészti bakónak a pallosa élet,
Véred még ma is él, őrző magában a kor.

Zászlóvivő

Érdemeidre tekint ez a kor, hogy lássa meg útját,
Mely a jövőbe vezet, hol te viszed ragyogó

Fényben a zászlót, rajta a jelszavainkkal az írás:
Nemzeti nyelv, haladás, nélkülük elmaradás.

Parnasszus

Csak Pegazussal szállhattál fel az isteni csúcsra,
Hol fejedet övezik fényekkel koszorúk.

Mások meg kóróba kapaszkodván a hegy alján
Szédülten figyelik, merre vezet gyalogút

Fel, magasabbra, ahol nektár, ambrózia illat
Csábít, ám lábuk nem visz az orruk után.

Inspektor

Méltán büszke lehetsz művedre, Kazinczy Ferencünk:
Gazdagok és a szegény... Iskolapadba beült

Híve a talmudi tannak, hű Krisztust követő is.
Testvérré lettek ők ésszel, szabadon.

Egy volt Isten előtt mind: ember, kit tudatával,
Erkölcseivel emelt fényre törően a kor.

Széphalom, Szarvas

Számtalan év után is áll magasad,
Érdemed és hálánk tartja felettünk.
Páratlan kincseket rejtész, aranyad
Hőszünk s hamva, kit el nem feledünk.

A partodról nem fogy a sok zarándok,
Lelküket fölemelni kell ez a hely.
Olimposzunk a domb, kezünkben kehely,
Mint istenek, megisszuk szent nektárod.

Szikes föld? Szarvason éden nőtt rajta,
A várost egykor áldott ember lakta.
Rá mindig csak hálával emlékezünk...

Vetett, oltott fát, ültetett, tanított,
A gyötrött népének reményeket adott
S így megtelt kamra és munkával kezük.

Fejedelmek

Borsira nézhettél sokszor Halmod tetejéről...
Szántad a száműzött nagy vezetőt, akinek

Fájón összefonódott sorsa a nemzeti sorssal,
Ám a szabad Magyarország később született.

Kellettél hozzá, másik fejedelme a harcnak,
Küzdeni, hogy legyen egy nyelv, ami összeköti

Szívét, lelkét, szándékát is mind a magyarnak.
Kassa felé fordulsz, sírod is oly közeli

Hős fejedelmünk hamvaihoz, hogy lelki szemeddel
Látni lehetne talán szent zászlón szövegét,

Mint hív tégedet és minden kort küzdeni újra,
Védeni megszületett nemzeti lételemünk.

Mint fejedelmek nyughattok, mert mind az utódok
Őrizzük nyelvünk, és vele megmaradunk.

Nyelvünk, megmaradásunk

Mester! Lásd, soha nem feled el maradéka magyarnak.
Múzeum és menedék áll halmod tetején

Hírét adni az egykori nemzeti nagy diadalnak:
Általad él a mi nyelvünk, mert megmenekült

Küzdelem árán, hol generálisként Te vezényeled
Máig a harcunkat nyelvünkért, legyen az

Szívünkéből fakadó komoly érzés, gondolat, álom
Megmutatója, ha kell, fülnek is andalító,

Szép zengésű, képzeletet növelő csoda kincsünk.
Hadd különüljünk el másoktól vele már,

Ám Európánk népeinek testvére maradjunk!
Fel soha nem szabad adnunk nyelvünk, anyaként

Véd. Magyarok! Csakis véle maradhattok meg e földön,
Nélküle nincs menedék, csak lélek kaloda,

Melynek zárját már az enyészet rakja nyakunkba.
Mostani múzeumunk majd takarója lehet

Nemzeti lelkünk halmainak, ha halunk magyarok mind.
Itt van azonban a kert, életed és temetőd,

Őrizd édeni álmaidat, hogy szép anyanyelvünk
Túlél minden időt, s szellemed védi a kort.

Lehelj lelket a magyarba, Kazinczy!

Korodban hintón, postakocsin jártak,
Te még ökrös szekéren is utaztál.
Szénnel, vérrel, rozsda levével írtál
halál árnyékában, mikor rab voltál.

Szédületes magasság, ahol áll ma
az ész, a technika és sok tudomány!
Előre jutni minden ifjú álma,
korunkban már az ismeret hozomány.

Jól, magyarul mégis Te írtál, szóltál,
butított mintát soha nem követtél,
mindig a jobb, a legszebb híve voltál,
a nyelvünknek nemzeti hőse lettél.

A nemzetünket már csak emlegetik,
kincseiből folyton bántón idéznek.
Gondolják, ezt is bátran megtehetik.
Talán nem magyarok? Ahogy kinéznek...

Ám testvérek vagyunk a nagyvilágban...
Ma is kellene intened, megrónod,
kik magyarkodnak külön-külön ágba,
rosszul beszélnek, bár ahány, mind szónok.

Írt és kimondott, gondolt szavaikban
az ártó szándék lélekrontón munkál,
hibáktól is terhes mondataikban
a várttól eltérő jelentés bujkál.

Ma már nem volna cél a szépen szólás?
Mi lesz velünk s e szép zengésű nyelvvel?
Miként legyen rontáskor érték óvás?
A szebbért öltre mentetek nagy kedvvel.

Ki érzi nyelvünkben, mi szép, mi a jó,
legyint, nem hiszi, hogy nagy technikánktól
megérik mások is...Elment a hajó...
Nem az idő... Messze esünk korodtól.

Igénytelen, kiürült korszak jött el,
írástudó makog vagy irkafirkál,
közlése olykor megtelik köddel,
jutalmazottan gazda mellett kiáll.

Mikor lesz újra sikk a szépen írás,
irányadó a végigküzdött élet,
a kor, hol visszanyeri a szó súlyát?
Nyelvünk! Mikor lesz újra szép zengésed?

Kazinczy! Új irányt mutass ma nekünk,
hol nem taszít szét gondolat, rossz érzés!
Lássuk, halljuk meg: mind e nyelvben élünk,
ne kapjunk sorsunktól bábeli végzést!

Szelíd szerelem

Gyermekkori szerelem

Arany topán
A szírt fokán
Csillagra lép
Hajnal korán

Szél ruhában
Kicsiny lányka
Harmatot szed
Ezüst tálba

Gyönggyé lesz majd
Minden cseppje
Ezer csillag
Csillan benne

Kettő köztük
Majd kiválik
Egyik olyan
Mint a másik

Gyémánttá fagy
Már a harmat
Dermesztí a
Piciny lábat

A csillag mind
Elhalványult
De a két szem
Nagy tüzet gyújt

A hevében
Mindig égek
Köszönve a
Magas égnek

Ahol te vagy
A szírt fokán
Én a völgyben
Bús éjszakán

Itt várom hogy
Hajnalodjon
Tündér álmom
Elolvadjon

Többé nem jössz
Le soha már
Vár téged az
Égi határ

Én maradok
Még a földön
Míg új gyermek-
Korom töltöm

Nemsokára
Veled megyek
Integetnek
Már a hegyek

Hívnak hozzád
Vigyél már el
Gyermekkori
szerelemmel

A mi szerelmünk

Szép kedvesem! Felhőn tör át a fényed,
Nap, Hold, a csillagok mind halványulnak.
Egy égő égi jellé vált a lényed,
Sugaraid a végtelenbe nyúlnak.

Mindenüvé viszik szerelmünk hírét,
Örüljenek velünk, kik párra leltek,
Ne hagyják hervadni az élet hitét,
Mit egymásra a csókokkal leheltek.

Szerelmünk több, mint esti áldásosztás,
Nem kevesebb, mint égi öröm fosztás.
E földi létben nem fog soha múlni,

Hisz' szebb érzést helyette nem találunk,
Ha végtelenbe nyúlna is halálunk.
Nem ő, a világ fog magába hullni.

Gondolok Rád

Gondolok Rád, ha előttem
Mozdony szór szikrát az estben,
Gondolok, ha messze járok,
Vagy ha várom jöttöd lesben.

Gondolok Rád örömömben,
Bánatban Hozzád kiáltok,
Gondolok, ha perzsel a nap,
Vagy hógörgeteget látok.

Mindig, mindig Rád gondolok,
Távolból is Feléd nézek,
Létem törvénye lett már ez,
Hogy örökké Veled éljek.

Csak szerelem

Élj, hogy lehessek,
hívj, hogy mehessek,
jőjj, hogy várjalak,
várj, hogy áldjalak.

Szeretsz? Szeretlek.
Téged kereslek.
Meg is láttalak,
megtaláltalak.

Jöjj a szobámba,
jó puha ágyba.
Addig ott leszünk,
amíg szeretünk.

Ne félj, szeretlek,
mellém fektetlek.
Szívünk úgy dobog...
Szerelmünk lobog.

Nyugtass szavaddal,
ölelj karoddal.
Ne rontsa kedvünk,
hogy el kell mennünk.

Szeretsz? Nem félek,
amíg élsz, élek,
köztünk a halál
okra nem talál.

Ha már nem leszünk,
akkor is kezünk
egymást keresi
és meg is leli.

Összekulcsolva,
örökké fogva
együtt maradunk,
egymásé vagyunk.

Tavasza az őszben

Hullik eléd a sok levél,
Leejtette az őszi szél.
A szoknyádat emelgeti,
Hajad fűrtjét lebegteti.

Illatodat hozza a szél,
Hangod helyett is ő beszél.
Varázslat ez, mert messzi vagy,
A képzelet örülni hagy.

Mintha tavasz jött volna el,
Szívünk telik szerelemmel.
A télre már ne is várjunk,
Beteljesítjük az álmunk.

Mi és a világ

E rút világ sokasodik,
mi egygé válni igyekszünk.
Körénk a szenny magasodik,
tisztá érzés hevül bennünk.

Fáj a világnak így, és ő
nekünk, ez a közös bennünk.
Szebb világba vágyunk késő,
örökre itt kell már lennünk.

Kivet majd más rosszallása?
Összébb bújunk, kinevetjük,
ha erről más a vallása.
Mi a hitünket szeretjük.

Fogadjuk el társként egymást,
erős egy váljon belőlünk!
Legyünk mi boldogok, nem más,
vegyék a példát is tőlünk!

Rútnak látjuk a világot?
Ha közénk áll, mi más lenne?
Szerelmünk úgy csíhol lángot,
hogy minden rossz megég benne.

Csak veled

Ha távolodsz, remélem, visszajössz még;
Mikor velem vagy, azt hiszem, örökre.
Maradj, hisz' vártuk e boldog percet rég...
Együtt veled nem vágyom más öröme.

Mi kötne hozzád jobban, mint szerelmem?
A megszokás, a kényelem vagy jólét?
Mikor veled vagyok, nem kell keresnem
Nagy titkokat, föltárod minden szóét.

Nélküled élek sokszor bús időket,
És olykor számolok jövő-menőket,
Hátha velük vagy, míg nem érsz el hozzám.

Ekkor megfogadom: nem hagylak elmenni,
Ha újra megtalállak, csak szeretni,
Hisz' azt is csak veled lehet igazán.

Nézz fel az égre!

Nézz fel az égre! Lassan telik a hold,
szerelmeseknek bánatos lámpása.
Fényt csak naptól kap szomorú arcára,
így látni: egén boldogabb ő sem volt.

Útját a föld körül keringve rója,
mindig csak erre nézve, mint én feléd,
a bánat sűrű könnye hullik eléd.
A kör s a könny szívünk közös adója.

Jöhet ősz, tél, tavasz, múlhat ezer nyár,
maradhat akár mindig zöld a határ,
ha mint holdra a nap, nem vetnél rám fényt.

Dermesztene az űr hideg sötétje,
nem szárítná fel könnyem bolygóm kékje,
mert elveszíteném végképp a reményt.

Csak egyszer

Csak egyszer vagy tizennyolc éves, nagylány...
Szép szobrot épített belőled a kor,
Örök mértéket rajzol minden arány.
Miért is szégyellnéd szépséged akkor?

Hunyja be inkább kék szemét a nagy ég,
Örömtől ittasan, hogy látott Téged,
hunyorzással, mint kit vakít szépséged.
Vallja be bátran: föld nem szült ilyet rég.

Lényedből fényes értelem sugárzik,
Mint kedves éned, szépséged, a másik.
Biztos lehetsz jövődben, Magdaléna,

Útjaidon széttörhetsz minden gátat.
Jó embernek ne fordíts soha hátat!
Szeretném, ha eszedbe jutnék néha.

Csak egy szál virágot

Hozz egy szál virágot, lássam, hogy szeretsz!
Mint a vér, sötét bíbor legyen szirma,
illata estére meghívót írna,
bársony levelén érezném, nem feledsz.

Névnapomra is hozz egy szál virágot,
hadd legyek rá büszke, tiszteled nevem,
melyre mindig fényt vetett a szerelem,
úgy öleltem át vele a világot.

Hozz egy szál virágot, újjászülettem,
régi napja óta megöregedtem.
Egy szálat hozz, és csak tedd a síromra.

Hervadt? Nem baj, így múlik minden élet...
Fájó könnyekkel kelek már birokra,
mert boldogságom lassan semmivé lett.

Páros csillag

Elmondanám azt, ki vagy nekem,
Hogy költözött közénk a szerelem,
És mért maradt velünk örökkön,
Mint védő ösztön testőrökön.

Talán nem is jött, mindig nálunk volt,
Mint tiszta lelkeken két halvány folt...
Nekünk mégis az adta a fényt,
Hogy éljünk másképp, a reményt.

Bízunk, páros csillaggá lesz két folt,
Felfénylik tőlük a sötét égbolt.
Versenyre kelnek majd a nappal,
Társulnak sok boldog csillaggal.

Ha várnál

Az én koromban nem a sűrű bánat,
hanem ritka öröm hullattat könnyet.
Ma már sírva örülni sokkal könnyebb,
mint bajainknak fordítani hátat.

Nekem nem nyílt ki már május virága,
csak illatával csábít a pajkos szél,
ki másnak küldi, erről már nem beszél,
hordja tavasz hírét az ifjúságnak.

Ha várnál rám, széllal visszaüzennék,
ezernyi gáton is könnyen lendülnék.
Öreg szememből fölszáradna könnyem.

Lábammal út porát el nem is érném,
nem is zuhannék vissza a közönybe,
szállnék, röpülnék, míg hozzád nem érnék.

Mikor velem vagy...

Mikor velem vagy, minden úgy virágzik,
Mintha tavasz volna, örökké tartó,
Örömkönnyemtől minden bú elázik,
Mint delelő naptól a hótakaró.

Örökké kikelet lesz a szerelmünk,
Egymás kezét ha már el nem engedjük.
A csillagok közé is elmehetünk,
Mint égi vendég, ott is ellehetünk.

Ott már a mennykaput nekünk kinyitják,
Hogy megcsodáljanak két boldog embert,
Kik az örömök nektárját kiitták,
És áthajóztak egy veszélyes tengert.

Meg is találták az öröm szigetét,
Hol földi létnek nincs semmi határa,
Így hát felültek egy égi batárra,
Csillagokig vitték szerelmük hírét.

Hetven közeleg

Már tétován állok,
hiába hívnak szüntelen
megkezdett régi álmok...
Korán ébredtem,
nem kápráztattak
csalóka égi fények,
most is nélkülük élek.

Régen voltak idők,
mikor vágy és kedv élt bennem,
keltették borok és nők.
Vénné kell lennem...
Emlékké foszlott
minden, mi jó volt: a múlt.
Jelenem üres, feldúlt.

Te is mivé teszel,
ó, fáradt, csendes öregség?
Koromban csak a vég neszel,
nincs már törekvés
semmire bennem.
Nyugalmat! Azt akarok,
érte - ha kell - meghalok.

Csak csendben ébredhet
s válhat valóra még álmom...
Túl hatvanon kérkedhetsz,
nem kérik számon
soha-soha már:
mért nem öregszik szívem,
mint test koromhoz híven?

Vággyal marja magát,
ha féltékeny, harangként kong,
bánat feszíti falát,
mint vesztest a gond.
Nagyot dobban majd,
ha felém jönni látlak,
ha egyszer megtalállak.

Nélküled

Megbomlott szavaim szigorú rendje.
Kóbor a gondolatom, vagy megkövül...
Emlékeim raja zsong-zsibong körül,
hogy múltunk hullott mézét összeszedje.

Az vagy-e még, aki egykor bennem élt,
vagy csak képzeleten foszlányaiból
és szépségekből szőlek kedves lénnyé,
mint aki másként szerelmet nem remélt?

Lassan elmaradoznak a fények.
Városból pusztába gyalogló vándor
lát ilyet este, ha vissza-visszanéz...
Látod, versem végén már rím sem csendül.

Mindig velem vagy

Mondd, mire vársz? Mire vársz,
Ha előnti vágyad a láz?
Gyere be a szobámba,
Nálam szerelemre találsz.

Lakatom szál liliom,
De ha jössz, sarkig kinyitom
Az ajtót kis szobámon,
És csak csók jön ki a számon.

Hol van az ágy, mutatom,
Szemedben vágyad kutatom.
Kialudt már a lámpa,
Teljesül mindkettőnk álma.

Melletted

Melletted az se fáj, hogy múlik az év,
Mert végtelenre nyúlt a perc s az öröm.
A két karod védett öböl, biztos rév,
Öledben nyert nyugalmam megköszönöm.

Mért botlottál belém, ha főlemeltél?
Hagyhattad volna, hogy rám találjon más.
Mosollyal mért mosdattál, mért becéztél?
Mért jobb veled az ima s a káromlás?

Vagy így rendelték el nekünk az égben,
Legyen minden múló percünk Éden?
Mindig hallják ott: hálám érted zendül,

De csak a szív hangján száll elébed,
Belőle már nem válik soha vétek,
Mert nem hagyjuk magunkat bús egyedül.

Öregen

Naponta megvallom, nagyon szeretlek.
Mit ér a szó, ha fogjuk egymás kezét?
Úgy szótlanul jövőben is kereslek,
mi lesz velünk, milyen lesz akkor e kép?

Egész életre szól fogadkozásunk?
Vagy csak az érzés nem hagy már nyugodni?
Mint nagy kincsünknek, jó mély gödröt ásunk,
fölötte éji madár kezd huhogni.

Nagyon közel van, bár nincs még itt a vég,
nem állom már a heves hullámverést,
az ifjaktól a csúfoló nevetést.

Szelíden akarok szeretni ma még.
Ezért mondom, vagy csak kezed szorítom:
szeretlek, arcod könnyemmel borítom.

Féltékenység

Másként ejtetted azt a szót: szeretlek,
Ajkad alig nyílik a búcsúcsókra,
Egy pillanatra nézel csak szemembe,
Nem futja mostanába' kedves szókra.

Idézném legszebb napjaink emlékét...,
De jön vele egy kép, ölel a másik...
Nem hallom tisztán a madár énekét,
Hangja fülemben rút bogárként mászik.

Beteggé tett a gondolat felőled,
Nem bírok elbújni sehogy előle.
Győzz meg, csak álmodtam rólad a rosszat,

Ne kelljen kétellyel szívemben élnem,
Lényed a semmi ürre fölcserélnem,
Nyugton tölthessem rövid élethosszam.

Elmentél...

Most mentél el, mikor minden virágzik?
Harsány madárdal szól, s te elnémultál.
Hamvad a könnyemtől sóként elázik,
Szeretni, szenvedni örökre múltál.

Kakukkok ígértek még számos évet...
Nem tartott vissza kertünk gyöngyvirága,
Pedig szeretted... Fekve, mint kéve,
Nézted, hogy nő levéllel zsenge ága.

Körülleng most is illata, nem érzed,
Piciny fehér virágát meg se nézed,
Csak fekszel mozdulatlan a tavaszban.

Síri virágok közt jársz égi berket...
Ha támadhatna vágyad, s hozzám kerget,
Mennénk együtt tovább égi harasztban.

Válás

Köztünk szájról szájra vándorol a csönd,
Mint az út előtti csók, ha búcsúznak.
Szívünk hangtalan jelezve még kicsöng,
Am válnunk kell, elfogyott közös utunk.

Nem láttuk korábban, sorsunk merre tart,
Hát átléphetünk fájó múltunk falán,
Lelkünk boldogságra lelni így akart.
Békéd megtalálod nélkülem talán...

Am ha mégse lesz nyugalmunk egyedül,
Emlékekből épült várunk is ledűl.
Ott maradunk a magányban védtelen,

Mint anyját veszített két árva madárka,
Fázva, éhezvén a gazdag határban,
Bár vár rájuk sürgetőn a végtelen.

Tengernyi béke

Csillag a jel homlokodon, ember.
Mindig ragyognod volna jó,
Mint déli napban a szelíd tenger
Vizén ringó ezüst hajó.

Felhő ráncolja homlokod, ember?
Újból csak fény volna a jó.
Jövődhöz, mindig nyugtalan ember,
Csakis a béke volna jó,

Örök, mint végtelen nyugodt tenger,
S mi rajta a ringó hajón...
Boldogsághoz több milliárd ember
Békés nyugalma volna jó.

Merengés

A nap lement, a jó hold is fogytán,
borongó csillagarc tükröt keres
a lomha felhő tiszta ablakán –
sugár kötélén ringva függ az est.

Behúnyt szemembe szúrva ég e fény.
Lebegve tétován feléd megyek,
nem állhatnak közénk magas hegyek,
folyón is átvezetsz, te tünemény.

Múltunk felé kanyargó útra lelsz,
hiába szólok, várj meg, nem felelsz.
Felhők fölé is szállok utánad,

hol földereng szerelmes ifjúság,
közös fánkról fürtös virágú ág...
A fényed vesd reánk, ne az árnyad.

Haikuk

Kavicsos
Kimonóban
Rózsás
Halom
E nélkül
Nap Út
Éljen a közös!

KAVICSOS

1. Ha nem lennél szép
akkor is szeretnék...
Lelked gyönyörű.
2. Légszíved, kedves,
tavasz sem olvasztja meg,
csak a szerelem.
3. Elér majd hozzád
szerelmes kiáltásom,
ha messze is jársz.
4. Tavaszt idézünk,
bár télen láttalak meg...
Az volt kikelet.
5. Rügy, bimbó, virág
hiába idéz tavaszt,
kiszáradt a fám.
6. Lehetnék napod,
tűzem mindig lobogna,
ha te szeretnél.
7. Dúlhat szerelem
ott is, ahol soha sincs
virágzó tavasz.
8. Nap, Hold, csillagok!
Ne nevesetek rajtam!
Szerelmes vagyok.
9. Pír az arcodon
tavasz hírnöke mindig,
ha szerelmes vagy.
10. Ha már nem szeretsz,
béklyó az ölelésed,
járom, kaloda.
11. Magad is tudnál
tavaszt hozni, oly szép vagy,
hiszen virágszól.
12. Tavaszt százat is
adnék életemből, ha
te megszeretnél.
13. Fényre forduló
napraforgó vagyok én,
csak feléd nézek.
14. Harmatos rózsám
félve nyújtom át neked,
kérde, szeretsz-e?
15. A handabanda
a sikertelenségnek
valódi hangja.
16. Kincs volt az élet,
ami rossz rendszerekben
nagy semmivé lett.
17. Ne higgy tiédnek
semmit bőrödön kívül!
Azt is lenyúzzák.
18. Hideg lakások
elmaradt melegével
fűtik a poklot.
19. Szépet keresel,
de igazságot találsz,
ami elborzaszt.
20. A rossz sors olyan,
mintha ruhádról minden
gomb leszakadna.

21. Elosztott javad
maradékát se tartsd meg,
ha jó a sorsod.

22. Bíbor palástban
jár a téli nap, tavasz
veszi le róla.

23. Az aranyló ősz
körte keblét kibontja,
hogyan elcsábítson.

24. De én a nyárnak
hódolok szerelemmel
tücsök hangjáért.

25. Bár rég lejöttél
a fáról, de ne feledd
tartó gyökerét!

26. Csiripelned nem
kell ahhoz, hogy valaki
verébnek nézzon.

27. Lehetnél sas is,
de akkor tudnod kéne
magasra szállni.

28. Ködös november!
A dermesztő tél elől
rejtse el tavaszom.

29. Boldogságomat
ősz köd takarja már...
Lesz-e még tavasz?

30. Ha nem látsz hibát
végignézve műveden,
vak vagy, vagy hiú.

31. Csillagos éjben
telihold nézi magát
a tó vizében.

32. Szél hátára ül,
színét, ágát elhagyva
röpköd a levél.

33. Boldog gyermekkor!
Legédesebb emlékek!
Jöjjetek hozzám!

KIMONÓBAN

34. Selyem kimonód
napban csillanva, arcod
szemedtől ragyog.

35. Tudod, hogy szép vagy,
mégis csak kimonódat
rendezed egyre.

36. Kimonódhoz tánc
illik, nem bambusz vágó
ormótlan sarló.

37. Tanulj testtartást
kimonódban, örüljön
a férfi neked.

38. Nem hidegtől félsz
kimonódban, inkább a
férfi szemektől.

39. Cseresznyevirág
illata járja át a
hajad, kimonód.

40. Mint a virágra,
Úgy száll kimonódra méh,
Illatod érzi.

41. Zöld kimonóban
párnára térdelt a lány...
Szép ez a látvány!

42. Fény siklik selyem
kimonón, ám megtörik
a lány idomán.

43. Télből tavasz lett,
mikor magadra vetted
selyem kimonód.

RÓZSÁS

44. Rózsa a neved,
ám csak egy nagy betyár vagy,
sértésnek ne vedd!

45. A tavasz és nyár
melege nevel rózsát,
az ősz, tél hervaszt.

46. Illat, szín, nektár
árad belőled, rózsa.
Telik a kaptár.

47. Mi szépség, jóság,
erő, tavasszal, rózsa,
tőled jön elő.

48. Remélem, Isten,
neveltél rózsabokrot
Mózesed után!

49. Ó, szíromlevél!
Múltad rózsaszál, jövőd
a mély őszi sár.

50. Bokrodba bújt a
kismadár, nyíló rózsa,
űzte a határ.

51. Virágot szeretsz?
Ott az illatos rózsa,
az jön kapóra.

52. Szívemből nőtt ki
a rózsa, mit átdok
szeretve neked.

53. Nemcsak tavasznak
van kulcsa nyitni rózsát,
szerelemnek is.

54. Szép az a róna,
melyen virít legalább
egy csipkerózsa.

55. Kinyílott rózsa
szép lányra emlékeztet,
nem koporsóra.

56. Tavasz hoz rózsát?
Nem a rózsa a tavaszt?
Ki mondja meg azt?

57. Nekem nem csokrod
a legkedvesebb, rózsa,
hanem a bokrod.

58. Nem látnak szépnek,
Rózsa? Érzéketlenek!
Nem tehetsz róla.

59. Rózsaként napra
nyílok, nem érdekelnek
halvány csillagok.

60. Rosszul hegedülsz?
Rózsafavonóval is
fals lesz a dalod.

61. Szirmod lehullik,
rózsa, csak az őszi szél
tesz mindig róla?

62. Veled tündököl,
rózsa, a nagy természet,
ám jön enyészet.

63. Rózsa, kinyílsz, mint
leány, mikor szerelmes...
Méhet terelgetsz.

64. Mózesnél égett
a csipkerózsa bokor
Jelenés végett.

65. Csillaggá szépült
Rózsa! Harmatban csillogsz
nyílásod óta.

66. Ó, tündérrózsa!
Szebb már nem is lehetnél!
Csak enyém lennél!

67. Rózsaág, gébics...
Tövisre szúrja étkét.
Szégyellje vétkét?

68. Ágadon madár,
rólad énekel, rózsá,
övé a határ.

69. Folyóba ejtett
Rózsa tengerig viszi
szerelmünk hírét.

70. Szimbólumnak is
szép vagy, rózsá, de látni
mennyei gyönyör.

71. Rózsa, ha fehér,
kebleden harmatozva
mindennel felér.

72. Nyílni készülő
bimbód gyönyörű rózsá
a tavasz óta.

73. Bokrodon szebb vagy,
rózsá, mint ha vázába
tennének róla.

74. Kertek királya,
rózsá, veled együtt jár
a tavasz órá.

HALOM

Halom, domb és hegy...
Haladnunk rajtuk egyre
nehezebben megy.

Éltedben rakhatsz
dombot, hegyet, holtodban
nem ér egy legyet.

Ha dombot, hegyet
emelsz, a sírod halma
magas úgyse lesz.

Van, ki messzebb lát
behunyta szemével völgyből,
mint más a dombról.

Ha szédülsz, mindegy
alacsony domb, magas hegy,
neked egyremegy.

Hegy tiszta haván
sebzett vad vére folyik,
teste vonaglik.

Madárnak a domb
még nem volt akadály, de
nekünk útban áll.

Halmod hiába
éri fény, alatta már
nincs semmi remény.

A legszebb virág
díszítse bár a halmod,
elnyomja álmod.

Mikor hegyre mégy,
a csodák látására
mindig készen légy.

Kicsiny halmodat
utólag érdemed se
magasítja fel.

Ha a hegy lenyel,
az aranytellérétől
gazdagabb leszel?

Ha vakondtúrás
a legmagasabb hegyed,
helyed nem leled.

Hiába hegyelsz,
uborkafán magasra
úgy sohase lelsz.

Nem láthatsz messzebb
a nagy uborkafádról,
mint egy kis dombról.

Fűszálon güzü
nagy halma fölött halva,
műve széttúrva.

Komor hegyorom!
Csak a sasoknak, szélnek
vagy kedves otthon.

Dombok oldalán
vesd meg jól a lábadat,
fent maradsz talán.

Ó, büszke orom!
Egykor dombbá szelídülsz,
vagy síkra terülsz.

Mikor hegyre hágsz,
a sötét völgy lehúzna,
bár a fényre vágysz.

Gazverte halom!
Hazáért halt hősöknek
itt nincs nyugalom.

Olimposz hegyén
szárnyas ló fújtat, tolla
közt költőt bújtat.

Fűzfapoéta!
Lapos dombodról ne hidd,
hogyan költők orma!

Vad a Pegazus,
jámbor állat a számár,
szállj velük, ha tudsz!

Kavics a halmon
vagy szép virág, mint kereszt
a csillag-álmon.

Komor hegyorom!
Esőt sír rád a felhő
s szétvet egykoron.

Mélyről jött erő
épít hegyet, mit fent szél,
víz, fagy egyenget.

E NÉLKÜL

Orozd a haikut
Japántól, hisz kínálja,
vagy köss rá alkut.

Használd a haikut,
hisz oly tömör, mint gránit,
mi síron áll itt.

Három sor csupán...
Így súlya van a szónak,
a mondandónak.

Pár szóval sokat
mondani tömör írás,
örömkönny, sírás.

Gyötörjön bár fagy,
hulljon hó a nyakamra,
gazdag a kamra.

Ázik, sár a föld,
sorsunkat így apasztja,
ám harsog a zöld.

Színt hoz tavasz, nyár,
ám tompítja, szürkíti
az őszi nagy sár.

Itt a változás!
Hiába vársz jobb jövőt,
sorsod áldozás.

Nő az áradat,
fogy a föld lábunk alatt,
majd fogunk halat.

Imádd a tavaszt,
míg tudsz örülni, korod
miatt borongni.

Ha látsz csillagot
halni hajnalon, napunk
fönn, örülj nagyon.

Könnyön át jövőd
torz arcát láthatod,
ha múltad siratod.

Tavasza fordult
a világ, szárba szökött
milliárd virág

A mindig kába
marad súlyos koloncnak
mások nyakába.

NAP ÚT PÁLYÁZAT, 2011

Járj oly szabályos
pályán, mint a nap, utad
úgy szép fényes lesz.

Dicsérünk téged
nap! Utad csodáljuk, ám
nem követhetünk.

Rám nehezedett
nap, út... Vándorként járom
nehéz éveim.

Élete, sorsa
is miénk, a nap útján
járunk örökké.

Arasznyi nap út
téli fagyban felettünk,
ám jön a tavasz.

Nap, út, csillagok!
Hadd legyenek a társatok
földi magányban!

Papír vagy, Nap Út?
Eretnek kezek nehogy
tűzre vessenek!

Ragyogtasd fényed,
Nap Út, hisz csillag járta
hely vagy magad is.

Heved állandó,
nap, utadon csak a föld
kísér változón.

Csillag pályán fut
a nap, útján végtelen
sötétet oszlat.

Ha bölcs vagy, Nap Út,
áruld el: mi a szépség
szűk foglalata!

Oszlass sötétet
nap nap után, ha dolgod
fényt árasztani!

Földünk az útján
úrbe vész, ha nincs vele
éltető napja.

Hosszúra nyúlt nap,
rövidre szakadozott
út az életünk.

Arany sáv, nap út!
Fényed tavaszt sejtető,
bár még itt a tél.

Eszme vagy, Nap Út?
Nehogy eltérítsenek
rút földi fejek!

Ragyogd be egünk,
Nap Út! Dolgod egyedül
sötét oszlatás.

Mit ér a fény, hév,
ha nap útján járunk, de
fázva tévelygünk?

Nap, út, idő, tér...
egy élet kell feltárnunk
takart titkaid.

A minden vagy, nap!
Ősünk téged imádott,
bár Isten is élt.

Válassz: hold vagy nap.
Útján más égi vándor
is csak körben jár

Jó csillagunk, nap,
utadat járd még velünk,
soha ki ne hűlj!

Mindig tudtam azt:
nem áll az égen a nap,
útján jár, mint én.

Veszélyt hordozó
Ikarusz égi útja,
ha nap felé tart.

Írás vagy, Nap Út?
Szólj a nemtudókhöz is,
szomjazzák szavad.

Behunyt szememen át
is látni, merre jár a
jó nap útjain.

Nap, utat kinek mutatsz,
ha egyszer kihal,
az emberiség?

ÉLJEN A KÖZÖS!

*Éljen a közös
magyar-japán gondolat
haiku formában!*

Jöhet nyár, ősz, tél,
ha haikut írsz, mindig csak
tavaszra gondolsz

Színünk elszívta
a téli homály, de a
tavasz pírt hoz ránk.

Szíved fájását
nem gyógyítja szép idő,
csak a szerelem.

Bicegő madár!
Földi esetlenséged
röptöd feledi.

Nincs szebb dal, virág,
mint hangod, virulásod,
ha hívsz, kedvesem.

Mint virág, lelkünk
anyaga is por, illat,
ha itt a tavasz.

Fényből, illatból,
örömből, jószágból szóttek
téged, kedvesem.

Elvétett úton
épp oly fárasztó járnod,
mint jó irányban.

Mézelő virág
illatát nem hordja szél
a hideg űrben.

Hallgass madárdalt!
tisztább szerelmet zeng, mint
templomi ének.

Folytatod álmod,
ha madárdalos reggel
kedvesed ébreszt.

Hallgatag szikla!
Egyszer robajjal gurulsz
a mély völgybe le.

Nem minden felhő
permetez éltetően...
A bűe temet.

Felhős, szürke ég!
Résedén áttör a nap,
bárhogy takard is.

Ha csak virág vagy,
szeretnek, ha teremsz is,
rögtön megesznek.

Köddé lesz könnyed,
mit tavaszi szél fúj el
téli bú után.

Veled úgy vagyok,
mint tavasz után a nyár:
csak visszavágylak.

Nyári örömből
tavaszt is varázsolhatsz,
de higgy az őszben.

Nem árthat zord tél,
ha szívünkben hordhatjuk
tavasz melegét.

Eleven virág!
alattad hősök testét
emésztí a föld.

Mélyebb barázdát
szánt arcomra vén korom,
mint hogy elhagytál.

Nem jön több tavasz,
hiába kelti vágad
a messzi május.

Nyár, ősz! Előtted
tavasz, utánad a tél,
ifjú s agg korom.

Bánat vidéke!
holtak utáni könnyár
vájta völgyedet.

Mikor magad vagy,
hiába harsog a lét,
a csendbe sülyedsz.

Veled nagyon szép,
nélküled tébolyító
a hosszú, mély csönd.

Szikrázó csillag!
Vonzod figyelmem, s behunyt
szemmel is látlak.

Odvába rejti
téli álmát a fenyő,
szél fúj altatót.

Nyárutónk még nem
őszelőnk, csupán jelzi:
jön majd hideg is.

Fényes Hold-herceg!
Csak levegő játéka
kerek udvarod.

Dongók szárnyhegye
hímportfelhőt táncoltat
tavasz virágán.

A kedves mosoly
színek játéka szemben,
vágy keltő ajkon.

Ha bizton tudnám,
engem szeretsz, nem bánnám
késő tavaszunk.

Nyáron őszre nem,
télen tavaszra gyakran
gondol az ember.

Látod, kedvesem?
Húvös a hajnal, mégis
tűz ég szememben.

Érzed, kedvesem?
Nincs nyár, tél, csak szerelem,
ha együtt vagyunk.

Hiába mondom:
a legjobb velem élned...
Mással is jó volt.

Örök anyagunk
végtelen változata
közt egy a tavasz.

Míg tiéd a nyár,
addig gyűjts sok tüzelőt,
mert jön a tél is.

Hol örök a nyár,
ott a szív jelez tavaszt,
az ész ősz t telet.

Lepusztult vidék!
Rajtad ádáz csata dúlt,
de senki sem nyert.

Tered végtelen,
falát csak félelemből
érezd körüléd.

Nyári hajnalon,
téli éjjelen mindig
tiéd az álom.

Anyag változás!
Tér-idő végtelenje
formál léletté.

Korai tavasz!
Nagy fagyban, fázva vártunk...
Így késtél volna?

Nagy ég! Törvényed
itt lenn egyensúlyban tart
életet s halált.

Virágba bújva
életet viszel, bogár,
bár csak enni mész.

Tavasz üzenet!
Miért nem korábban jöttél?
Már mind csüggedünk.

Szeretvén gyengéd,
gyűlölvén erős érzés
tart hatalmában.

Nincs szó, csak érzés,
hogymennyire szeretlek,
hiába kérded.

Naponta haiku,
s érzésed tiszta lesz, mint
tavasszal az ég.

Szemünk sötéthez
szokott, mit kezdünk fénnel?
Semmit se látunk.

Létünk egyszerű,
csak kór s vég bonyolítja,
hogymégsem értjük.

Létünk egyszerű,
csak kór s vég bonyolítja,
hogymégsem értjük.

Nyló vadvirág!
Mit érne tarkaságod
színvak bogárnak?

Kelő nap munkát,
a nyugvó álmot hoz ránk,
a hold merengést.

Dohos hordóban
érelt legjobb borunk is
rossz, mint a löre.

Ujjnyi papírra
is írhat sz haikut, habár
falnyit érdemel.

Hogy róla szóljon,
a haiku megérdemel
egy remek haikut.

Bár véges időd,
alatta megélheted
örök szerelmed.

Ha már sínen vagy,
tudd meg azt is, hogymerre
juthatsz előre.

A féltés, gyanú
apaszt, de a bizonyosság
áraszt szerelmet.

Fehér a zord tél,
ám sarával is tisztább
az enyhe tavasz.

Fehér a zord tél,
ám sarával is tisztább
az enyhe tavasz.

A téli búm sem
váj mélyebb barázdát, mint
te, ha nem szeretsz.

A vágott virág
nem hajlong már a szélben,
vázában hervad.

Hol örök a nyár,
nem tudják, mi az, várni
télben a tavaszt.

Ha kihunyt napunk,
örök téli est fagy ránk,
nem jön új tavasz.

Drága kedvesem!
Ha múlik is szép nyarunk,
Jöhet rá jó ősz.

Veled télen is
boldogabb vagyok, mint száz
nyáron egyedül.

Máglyahalálra
ítélt könyv fénye után
vak sötét tombol.

Tarka virágok!
Színetek nap szívja ki
a kasza után.

Hűvös holdas éj!
hiába tűndökölsz ránk,
csak nap melegít.

Rögöt is emel
tavasszal az alvó mag,
ha nap ébreszti.

Belül vihar dúl,
kinn őrjít a csendesség,
ha nem vagy velem.

Lanyha érzelmű
nyarunkon sürget az ősz
jobban szeretünk.

Bejártad utad,
de nem szedted meg az ősz
érett gyümölcsét.

Nem volna gondunk
télre, ha lejjebb futnánk
jó délkörünkön.

Végtelen tered,
de abban rab is lehetsz,
a szerelmedé.

Csak az elmúlás
és az örök szerelem
tűri a csendet.

Forró nyárban is
jégcsapot növeszt köztünk
ébredő gyanúnk.

Ránk mért világunk
nem állna egyensúlyban
tél s tavasz nélkül.

A lét is örök
mint a holt anyag, csupán
ágról ágra száll.

Jeltelen sírok
őrzik az egykor híres
ősök álmát.

Hidd el, kedvesem
miénk az örök tavasz,
ha szeretsz nagyon.

Átmehetsz falon,
de túl új rabság várhat
szabadság helyett.

Illatos virág!
Tudjuk, nem nekünk virítsz,
mégis szeretünk.

Mit mutatsz bágyadt,
februári napsugár?
Telet vagy tavaszt?

Apró örömek
gyöngyfűzése maga a
nagy, boldog élet.

Nagyban, kicsiben
csak az arány lehet egy,
a méret soha.

Telünk úgy gyötör,
hogyan tavaszt is csak félve,
fájva remélünk.

Haikuval szólva
a végtelen világ is
ponttá áll össze.

Haikuval szólva
a végtelen világ is
ponttá áll össze.

Haikuval szólva
a végtelen világ is
ponttá áll össze.

Elhullhat virág,
kophat hasonlat, de a
szerelem örök.

Ha élnéd szavad,
tisztábban küldenéd át
embertársadhoz.

Mit ér négy évszak
annak, ki nem érzi át
egy örömet sem?

Távol csillagok
közt hány bolygó hord hátán
boldog életet?

Ha szebb tavaszt vársz,
mit a sors vénen enged,
légy újra ifjú.

Nyarakat idéz
a bor színe, illata,
de télen hevít.

Kihűlt tojásra
hiába ül váltani
párját a madár.

Gondolat villan,
érzés nyilall, amikor
haiku születik.

Nemcsak madárdal,
virágnyílás a tavasz,
de szerelem is.

Bár nincs új napunk
télből tavaszba érve,
de úgy köszöntjük.

Az ész kívánja,
a szív hallja a csendet,
a test zavarja.

Tükröt tartok

Aforizmák

1. Eddig még senki sem vallotta be, hogy szüleitől csak a butaságot örökölte.
2. Ha kedvesed egy sarkon kényszerül várni rád, akár jobb ajánlatot is kaphat, mint amilyennel magad mellett tartod.
3. Az új várás izgalma többnyire a reményből és a félelemből, a régi elhagyásának öröme az ismeretből fakad.
4. Szerény öröm tudni, hogy rossz idők után jobb jöhet, de az végképp nem lelkesít, hogy a jobb időket rosszabbak szokták követni.
5. Minél később hal meg a remény, annál kevésbé hiszünk föltámadásában.
6. Nem válna jobbá a világ, ha minden ígéretet betartanánk, hiszen a károsak is megvalósulnának.
7. Jobb fiatalon öregnek látszani, mint öregén fiatalnak.
8. Sóhajjal nem lehet szélmalmot hajtani.
9. Többre mégy életedben egy jó szóval, mint a koporsód fölötti litániával.
10. Csak addig tart a kényelemszeretet mentén szerveződött közösség összetartozásának érzése, míg a kényelemért semmit sem kell tenniük.
11. Erkölcs nélkül a lelkipurdalás sem fog vissza a rossz cselekedettől.
12. A tétlen várakozás az életedből, a dolgok türelmetlen sürgetése a sikereidből csíp le.
13. A feltámadásnak is csak jóval a világ összeomlása előtt volna értelme.
14. Ha ellenszolgáltatás nélküli adományokra kapatsz valakit, ellenségeddé válik, amikor már nem tudsz, vagy nem akarsz neki adni.
15. Mozgásteredet a bőrödig szűkíthetik, de gondolatban a végtelenre tágíthatod.
16. Ha vágysz az életre a túlvilágon is, gondolj arra, hogy a világ sem áll örökké.
17. A visszafogott tavasz a nyárban tombolja ki magát.
18. A legtöbb erőt a gravitáció ellen fejtjük ki anélkül, hogy tudnánk, miért hat.
19. A nagyon rossz élet a halálnál sem jobb.

20. Ha mindig csak teljesületlen vágyaidra gondolsz, egy idő után álmaid sem lesznek.
21. Ha babonás vagy, többnyire csak a rossz előjeleket észleled.
22. Életedből az unalom és a hulladék idő csíp le legtöbbet.
23. Ha már megpróbáltad megmenteni a világot, még egyszer nem fogsz hozzá, Krisztus is csak egyszer tette.
24. Ha a szakadék megkerülhető, nem kell feltétlenül betemetned vagy hidat építened rá.
25. Ha jót akarsz a világnak, előbb tudd meg, ő is akarja-e azt a jót.
26. Ha el akarsz vérezni a világ jobbításán, tudnod kell: mindenki egyetért veled.
28. Ha békét akarsz, fogadd el mások igazságát is!
29. Ha az orvosság édesítve is hat, ne szenvedtesd magad keserű ízével, tégy bele mézet!
30. Egyetlen erényedet megbocsátják irigyeid, ha sok apró hibádat is megtagasztalják.
31. Ha nem volnál irigy, a szomszéd virágaiban is gyönyörködhetnél.
32. A mindent pénzzé tevő szándékokat csak egy jókora infláció térítheti el.
33. Életünk végelszámolásánál kiderülhet, hogy az amortizációs értékünk nagyobb, mint amit létrehoztunk.
34. Eladni magunkat erkölcstelen; ingyen hozzáállni az igazsághoz erkölcsös; jó pénzért jót cselekedni hasznos; a kényelmetlen feladatokat elhitetni másokkal, hogy az övék, ügyes. (Tetralemma)
35. A beszűkült világú ember nem ismeri a korlátait, bár azokhoz áll a legközelebb.
36. Ha az öregséghez mindenkinél társulna a bölcsesség, sokan tagadnák, hogy ifjak is voltak.
37. Mások erényeinek sorjázása nem feltétlenül akadályozza meg gyalázásod.
38. Boldog öregkorod lesz, ha ráncaid ifjonti örömek megkövült mosoly barázdái.

39. Önhitt embert önkritikára bírni nehezebb, mint az oroszánt vegetáriussá tenni.
40. Ha mindenről csak komolyan nyilatkozol, partnereid nem részesítenek a könnyed társalgás örömeiben.
41. A fogorvos is panaszkodhat a fogorvosára.
42. Nem mindig szerencsés, ha az őszinteséghez az igazság is hozzászegődik.
43. Légy gyanakvó, ha dicsérnek, és nyugodt, ha bírálják, mert többnyire az utóbbiaknak van igazuk.
44. Nem sokat ér az a szüzesség, amelyet senki nem szeretne elvenni.
45. Az akasztásra ítélt hóhér nem kollégája mozdulataira kíváncsi, hanem a felmentő ítélet hozójára.
46. Ha a kérkedőről minden kiderül, akkor mindenki derül.
47. Az axiómák hegyek, belőlük ered a gondolat folyama, amelyet maguk közt terelnek.
48. Nem feltétlenül kirekesztett vagy, ha egy társaságban nem te viszed a szót.
49. A törvények hézagai ugyanúgy megengedik a jó, mint a rossz cselekedetet.
50. A bizonyosság és a bizonytalanság nemcsak ismeret és értékítélet kérdése, hanem erkölcsi állapot is.
51. Aki erős hangon emlegeti a törvényeket, az nemcsak a másik hangját, hanem a rá is vonatkozó kötelezettségeket is igyekszik tompítani.
52. A jövőnek élsz, ha a ma feladatait maradéktalanul elvégzed.
53. Elveink szerint élnünk néha többbe kerül, mint földadva azokat.
54. A halál végső oka mindig az élet.
55. Hiába van igazad, ha nincsen hozzá szavad.
56. Száz nyelven is magyarázhatsz, ha az asszony egy érvedet sem fogadja el.
57. Ha nincs jobb dolgod, keresd elő és olvasd a nejeddel együtt a régi szerelmes leveleiteket.
58. Fiatalodhatsz tíz évet, ha egyet sikerül a zsémbes nejedtől távol leélned.

59. Ha még nem csináltál hiábavalóságot, próbálj haragvó nejed előtt észérvekkel operálni bármilyen témában.
60. Könnyebb szívvel ígérhetjük a síríg tartó szerelmet öregen, mint fiatalon.
61. Válogatásabbak lehetnénk öregkorunkra az élvezetekben, mégis mindig az ifjúkori válogatás nélküliekre gondolunk.
62. A tilosban járás élesíti a figyelmet, de tompítja az erkölcsöt.
63. Ha földig vernek, mindegy, hogy virágok vagy dudvák közé esel.
64. Ösztöneid életben tartanak, de az önmegettartóztatásod ellenük hat.
65. Öregen, csúnyán sem könnyű lemondanunk a szép életéről.
66. A függőben maradt ígélet ugyanúgy idegesít, mint a rég be nem váltott fenyegetés.
67. Szavaidnak súlyt a tekintélyed adhat, nem a hangerőd.
68. A halasztással nő a feladatra fordítható idő, de csökken az irántad táplált bizalom abban, hogy jól meg is oldod.
69. Ha szerelmi csalódáskor képes vagy részletezni, mit veszítettél, akkor nem is volt olyan nagy az az érzés.
70. A haragosok nem azt jegyzik meg, mit vágott a másik az ő fejéhez, hanem a dobálás számosságát.
71. Ha két urat szolgálsz, legalább ne tudjanak egymásról.
72. Ha görbe úton jársz, a célod veszélyesebb, mint a kanyarok.
73. A pesszimistát a legnagyobb győzelme is elszomorítja, mert utána nem lesz soha ekkora sikere; az optimistát a legmélyebb válsága is bizakodóvá teszi, mert annál már nincs lejjebb.
74. Mindig középen vagy: a jó sorsodnál jobban, a rossznál rosszabbul élnék sokan.
75. Nem hozzád mérik az erkölcsösségüket az emberek, de élj úgy, mintha mégis.
76. Inkább vállalom a beteljesülés szomorúságát, mintsem az elmaradt gyönyör miatt örülnék.

77. Nem érdemes senkit megsértened, mert a kiengesztelése többbe kerülhet, mint a haszon, hogy jól beolvastál neki.
78. Ha csak a bajok elkerülésével foglalkozol, ritkán lesz részed valami jó törté-
nésben.
79. Ha egy hírességet mélyre hatóan jellemeznek-elemeznek, elveszíti legendá-
ját, de visszanyerheti emberi arcát.
80. Ha véleményedet mindig ahhoz igazítod, hogy kit sértesz, kit nem, sosem
lesz igazad.
81. Nincs szálnalmasabb figura annál, aki elhiszi saját hazugságát.
82. Ha a nyelv magántulajdon volna, kevésbé rongálnánk.
83. Ha mindnyájan igyekeznénk névtelenül cselekedni a jót, a melldöngetők
hősöknek látszanának.
84. A nagyemberre fel-, a kisemberre le-, a magunk fajtáján átnézünk, közben
nem látjuk értékeiket.
85. A gyűlölet sorvaszt, a szeretet hizlal, a nyugalom egyensúlyban tart testet-
lelket.
86. Ha elesel, új perspektívából a valóság eddig nem tapasztalt oldalát is meg-
láthatod.
87. Akkor sem mindegy, milyenek az utak, ha sehova nem megyünk rajtuk, hi-
szen barátaink és ellenségeink közlekedhetnek rajtuk könnyen vagy nehe-
zen hozzánk igyekeztén.
88. Elvek mentén úgy kényelmes élnünk, ha nekünk nincsenek, csak a másokéi
kínálják magukat.
89. Élj túl engem! Nem feltétlenül önzetlen kívánság. Lesz, aki eltemet.
90. Az asszony a legképtelenebb ötleteit is megoldatja veled, de amelyek neked
is jók volnának, beismeri róluk, hogy tévedések.
91. A haragvó asszony csak akkor hajlandó békülni veled, ha előbb minden le-
hetséges módon meghurcolt, de nem volt rád különösebb hatással.
92. A legszebb elveid sem korlátoznak másokat az ellened irányuló cselekedé-
tükben.

93. Ha mindent ráhagynánk a természetre, nem élne egy életerős öregember se, de egy nyápic fiatal se.
94. Az angyalok mintha csak a gravitáció miatt jönnének le a földre, nem pedig megsegíteni a rászorulókat.
95. Holdkórosan ne építs magadnak várat sziklacsúcson!
96. Ha gazdasági válságban jó a takarékoság, aszály idején egy kiadós eső, nem biztos, hogy válások után okos cselekedet a házasodás.
97. Ha nem váltasz irányt a ballépésed után, a jobbal is hibázni fogsz.
98. Haragvó nő szavaiban ne a logikát keresd, hanem kezében a sodrófát figyeld!
99. Minél nagyobb teret engedsz az asszonynak, annál inkább érzi magát magányosnak, rabszolgának.
100. Az elhallgatott hiba tompítja, a bizonyított élezi, az eltúlzott semmissé teszi a bírálatot.
101. Ha tetteid elé helyezed magad, előlről nehezen látni őket, hátulról pedig elnyelik az elismerő hangokat.
102. A szavainkból szótt lepellel elfedni vagy feltárni igyekszünk szándékainkat, míg tetteinkkel jól-rosszul formába önteni.
103. Mindnyájan konzervatívak vagyunk: ha valami jó történik velünk, nem akarunk változtatni.
104. Társaságban már csak azért is hagyj másokat szóhoz jutni, hátha mondanak ők is akkora butaságot, mint te.
105. A fogpiszkáló szerepét két egymás melletti fog igazolja, míg az asszony zsémbelését száz piszkafa sem képes megindokolni.
106. Ha valamely jó sorban utolsó vagy, a legjobb irányt sarkon fordulva veheted fel.
107. Ha mások is tudják, hogy mindig a tökéletességre törekszel, akkor az attól való eltérést fogják megjegyezni, számon kérni tőled.
108. Személyi kultusszal fertőzött vezetővel sehogy sem jön ki jól a nép: siker esetén magára mutat, kudarcok kárhóztatja az alattvalók hűtlenségét.
109. A nem érdemelt jutalom mindig hálátlanságot szül.

110. Nem feltétlenül nehéz mások munkája, amelyben szívesen segítenénk.
111. Legalább annyira nehéz igazolnod a semmittevést, mint csinálnod is valami hasznosat.
112. Optimizmussal sem tudod a rossz dolgot meg nem törtéنتté varázsolni.
113. Ha jól el is vagy a hibáiddal, azért ne várd el, hogy mások azért szeressenek.
114. Kisebb tér is elég a simogatáshoz, mint az ütéshez. Gondolj erre, ha szűken vagytok.
115. Az álmodozó valóságnak, a realista álomnak szeretné tudni, amit gondol az életről.
116. Akkor válik veszélyessé egy politikus, ha ötleteit megvalósítani, ígéreteit teljesíteni kezdi.
117. Akasztani vitt ember már nem érzi a bilincse szorítását.
118. Ha bolonddal találkozol, ne a diagnózist közöld vele, hanem a kitérő utat keresd.
119. A lelki egyensúlynak az erkölcs az, ami a testnek a gravitáció.
120. Ha a magas lovat akarják kilőni alólad, ne csodálkozz, hogy olykor téged is eltalálnak.
121. Ha mindenáron pezsgő, változatos életet szeretnél, végy feleségül egy szép, ám zsémbes, kikapós nőt.
122. Ha keveset hagysz örökül, utódaid sokat ronthatnak életrajzodon.
123. Az üzletelésben kezdetektől fogva nagyvonalúak vagyunk: míg III. Richárd Angliájáért nem adtak egy öszvért se, addig mi Morvaországért egy fejedelmi fehér lovat kótyavetyéltünk el.
124. Ha parancs nélkül teszel naponta hűségesküt, akkor félsz; ha naponta követelnek tőled, akkor ők félnek; ha nyíltan megszeged a parancsukat, bátor vagy; ha nem büntetnek meg érte, akkor gyávák. (Tetralemma)
125. Az átlagember több mindennek tud örülni, míg a közülük kiemelkedettek kevesebbnek, de jobban.
126. Valld be hibáidat, emlékezznek majd rájuk; mondd el erényeidet, akkor is a hibáid miatt fognak emlegetni.

127. A tévedésed bevallásával ne várj a következő választásodig, ha politikus vagy; a kollégáid cáfolatára, ha tudós vagy; napfelkeltéig, ha házas vagy.
128. Az első hazugságodat még emlegetheted tévedésnek, a második esetén az elsőt sem fogják megbocsátani.
129. Ha csak túlélésre rendezkedsz be, a múltad eljelentéktelenedik, a jövőd pedig estétől reggelig tartó álmaidra korlátozódik.
130. Ha csak a mának akarsz élni, előbb a múltad hagy el, majd a jövődet is ma éled fel.
131. Az állandó zsörtölözéssel ne könnyítsd meg párod hűtlenkedését.
132. Ha a szép nő csúnya barátnőt választ, kezdetben csak a különbséget látja környezetük, majd egyre több hasonlóságot fedeznek föl köztük.
133. Két esetben nem hisznek segítségéd ígéretében: ha túl sok, vagy semmi feltételhez nem kötöd.
134. Fontos ügyünkben néha megnyugtatóbb egy előnytelen hír, mint sokáig remélni a jót.
135. Hogy nem erőszak a disznótor? Kérdezd meg a disznót!
136. Ha öregségedre ráncos lesz az arcod, csak neked nem mindegy, hogy az orom mosolya vagy a súlyos gondjaid vájták rá a barázdákat.
137. Ha valóban együtt járna a segítség a szükséggel, akkor nem volna értelmük a szegénység, betegség, bánat szavainknak.
138. Világít ugyan a könyv a máglyán is, de jobb, ha olvasása közben árasztja a fényt.
139. Nem biztos, hogy logikátlan a rosszul érvelő, lehet, hogy csak saját, elfogadhatatlan érdekeit védi.
140. A szellemi pusztaságban mindig csak szembefúj a szél.
141. Buták között csak a képtelenségeknek lehet sikerük.
142. Ha csak szavakkal tudsz operálni, a másokon végrehajtott műtét közben könnyen megvágthatod a becsületedet.
143. Egy tévedésed könnyen megbocsátják a környezetekben: hogy a sikerek kovácsolása közben mindig csak fújtató voltál.

144. Gyermekkori nehéz sorsunkat csak idős korban fogadjuk el, mondván: legalább edződünk a felnőtt kori megpróbáltatásokhoz.
145. Nem boldogíthat életutad hossza, ha az a mindenkitől való kitéréstől nőtt meg.
146. Ha mindig csak előre nézel, nem támaszkodhatsz a múlt tapasztalataira, és a jövőd spekulációs délibáb képe lesz csupán.
147. Minden igazság sérthet érdeket, de minden érdeken lehet igazság.
148. Ha a rögeszméd változni tudna, utolérné a leépüléseted.
149. Meneküléseid alkalmával gyakran sikerrel szállhatnál szembe üldözőiddel, ha a futásra fordított energiáddal fölvennéd velük a harcot.
150. A gyakori hajlongástól erősödhet ugyan a hasizmod, de mindenképpen gyengül az önbecsülésed.
151. A rólad kialakult kép mások előtt egy rossz, vagy tíz jó cselekedettel kezd megváltozni.
152. A gyűlölet a lélek rongyos ruhája, amelyet ünnepnapokon sem vet le.
153. A kerek tóra ne húzz hidat; a gömbölyű nőt ne nyútsd ki; lesújtó véleményed ne mondd ki kerek perec! Inkább járd körbe mind!
154. Ha az igazsággal nem tudod meggyőzni a kétkedőket, a hiteddel ne is próbáld!
155. Az igazságot a tisztesség, a hamisságot az önérdek táplálja.
156. Ha valóban szolgálni akarod embertársaidat, a világért se vedd rá őket, hogy vezetőjükké válasszanak.
157. A világot az átlagemberek tartják fenn, mégis mások érdemüként csodáljuk, vagy bűne miatt gyalázzuk működését.
158. A titoknak mindig nagy ára van: nehéz magunkban tartani, és ha el-kottyantjuk, a károsultja örök ellenségünké lesz.
159. A saját képedre átformált világban csak akkor érezheted magad otthon, ha sok embertársadra hasonlítasz.
160. A féltékenységek csak akkor nagy betegség, ha ok nélküli, de ha ok is van rá, már gyógyíthatatlan.

161. A plátói szerelem beporzatlan virág, a beteljesült pedig a méhecskének megrészegülése a nektártól.
162. Ha más csak szítja a tüzet, te inkább két kézzel tarts benne vasakat.
163. Ha politikus szeretnél lenni, akkor nem ismered el hibáidat; ha azzá leszel, erényként könyveled el őket, ellenfeleidnél meg bűnként.
164. Leghamarabb arról tudod meggyőzni a hülyéket, hogy nem is hülyék.
165. Nemcsak a bajodat nehéz megosztanod másokkal, hanem az örömedet is, mert egyiktől se kérnek.
166. Mit sem ér szépséged, ha elbújsz és tükörbe se nézel; okosságod, ha hallgatsz; pénzed, ha zsebben tartod; életed, ha rettegsz, hogy mindezt elveszítheted. (Tetralemma)
167. A sokáig visszafogott érzélem értelmetlenségbe, a sok okoskodás érzéketlenségbe csap át.
168. Többnyre a magunk értékrendjéből kovácsolt fegyverrel indulunk vitába, de pajzsként mások igazságát használjuk.
169. Ha nem akarsz tévelygni az ismeretlenben, csak addig haladj benne, míg látod a kiindulásod helyét, vagy biztos tudod az irányát.
170. Az állatfajok pusztulását az egyed számuk vesztes csökkenése, míg az ember kihalását a túlnépesedés okozhatja majd.
171. Ha elveszíted minden skrupulusodat, nyerhetsz egy pártszóvivői állást.
172. Ha senki vagy, ne csinálj felhajtást, mert senkiházivá válhatsz mások szemében; ha valaki vagy, könnyen senkivé lehetsz, ha bizonyítani akarsz valaki voltod; inkább hallgasd meg mások értékítéletét!
173. Ha egyesek mindig több gyümölcsöt szednek a mindenki fájáról, mint amennyi megilletné a közösből őket, mások kivágják és eltüzelik a fát.
174. Kevesebb kalap fed jó fejet, mint ahányból nyulat lehetne elővarázsolni.
175. Némelyek, ha olyan messze laknának, mint amennyire hülyék, jövőre se jutnának haza.
176. Ha komolytalannak minősítenek, ne a játékos kedvedre hivatkozva mentegőzz!
177. A hit két lába a tudat és az erkölcs, amelyek nélkül semmire sem megy.

178. Ha hagyod cselekvésed nélkül változni a világot, nemcsak reformer nem vagy, hanem jó ember sem.
179. Ne akarj egyszerre örülni és bánkódni, mert az anyós sírjánál találod magad.
180. Ha regényt írsz, nem szükséges bizonygatnod, hogy olvasni is tudsz.
181. A jó barát és a legyőzhető ellenségünk választásának dilemmájánál az az izgalmasabb, amikor minket választanak vagy ennek, vagy annak.
182. Mindig jobb a szeretővé előlépett barát, mint a baráttá szelídült szerető.

Tartalom

Előszó	5
--------	---

CSILLAGOK ÁRNYÉKÁBAN

Vereckétől Vereckéig	7
-----------------------------	----------

Szülfalum	8
-----------	---

Visszaidéznék	8
---------------	---

Ide születünk	8
---------------	---

Szabolcs vezér	10
----------------	----

Verecke	10
---------	----

Fohász a turultojáshoz	12
------------------------	----

Gödörben	14
----------	----

Ősz	14
-----	----

Zászlód alatt	15
---------------	----

Szonettciklus a hazáról	16
-------------------------	----

Tizenöt sziklából faragott obeliszk eleinknek	19
---	----

Ady temetve is él	27
-------------------	----

Emlékeim	27
----------	----

Nekem maradt...	28
-----------------	----

Tisza kalligramma	28
-------------------	----

Derül-borul	30
-------------	----

Kövek közt	31
-------------------	-----------

Csillaglámpással kezdedben	31
----------------------------	----

Tavaszcímzés	31
--------------	----

Oda a nyár	32
------------	----

Intés	32
-------	----

Tölgy-allegória	33
-----------------	----

Tövisre szúrva	33
----------------	----

Kisdéd jött elé	34
-----------------	----

Kell a karácsony...	34
---------------------	----

Múló karácsony	35
----------------	----

Csend születik	36
----------------	----

Mit bánom én...	36
-----------------	----

Alul-fölül pokol	37
------------------	----

Borongás	37
----------	----

Emlékezz!	38
-----------	----

Álomórák	38
----------	----

Romló tavasz	39
Kövek közt	39
Tengernyi béke	40
Körmendi és Rideg	40
László	41
Nagy elődök	42
Comenius vére	42
Comenius, hazádban bujdosó	42
Comenius intelme tanítványaihoz	43
Hit, tudat, erkölcs – Comenius	43
Comeniust idézve	44
Tanítványi kérés	45
Kazinczy, aki valóban nemzeti	45
Kazinczy	46
Kufstein	46
Zászlóvivő	46
Parnasszus	47
Inspektor	47
Széphalom, Szarvas	47
Fejedelmek	48
Nyelvünk, megmaradásunk	48
Lehelj lelket a magyarba, Kazinczy	49
Szelíd szerelem	51
Gyermekkori szerelem	51
A mi szerelmünk	52
Gondolok Rád	52
Csak szerelem	53
Tavasz az őszben	53
Mi és a világ	54
Csak veled	55
Nézz fel az égre!	55
Csak egyszer	56
Csak egy szál virágot	56
Páros csillaf	57
Ha várnál	57
Mikor velem vagy...	58
Hetven közeleg	58
Nélküled	59

Mindig velem vagy	60
Melletted	60
Öregen	61
Féltékenység	61
Elmentél...	62
Válás	62
Tengernyi béke	63
Merengés	63

HAIKUK

Kavicsos	65
Kimonóban	67
Rózsás	68
Halom	69
E nélkül	71
Nap Út	71
Éljen a közös!	73

TÜKRÖT TARTOK

Aforizmák	79
-----------	----

